

MAX LUNDGREN

AZ ARANYNADRÁGOS FIÚ

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

ALEKSZAJNDR BELJAJEV

A KÉTÉLTŰ EMBER

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1976

MAX LUNDGREN
AZ ARANYNADRÁGOS FIÚ
REGÉNY
MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1976

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült Max Lundgren: Pojken med guldbyxorna <g> Masí Lundgren 1967,
Albert Bonniéra Förlag, Stockholm
Fordította TÓTFALUSI ISTVÁN
BENKŐ SÁNDOR *rajzaival*
© Tótfalusi István, 1976 Hungárián translation
ISBN 963 11 0578 4

ELSŐ RÉSZ

1.

Különös história ez. Mikor először hallottam, magam sem hittem el. Később más belátásra jutottam. Párizsban megismerkedtem egy svéd fiatalemberrel. Mats Nilssonnak hívták. Nagy, sötét szemű és igen szűk-szavú fickó volt. Sok időbe telt, míg úgy-ahogy összelekedtünk. Pedig egy szobában laktunk, egy helyre jártunk enni. Hogy mit csinált Párizsban, máig sem tudom.

Egy este belefogott az arany nadrágos fiú történetébe. Kora reggel lett, mire a végére ért. Árnyékok sötétlettek a szeme alatt, szinte szégyenkezve pillantott rám, és megkérdezte:

- Ugye, egy szót se hiszel az egészről? Nem feleltem.

- Nem hiszed el - ismételte. - És sohase fogom tudni bebizonyítani. Pedig van öt-hat ember, aki nagyon jól tudja, hogy igaz. És volt egy, aki mindezt át is élte velem együtt. Az apám. De ő már egy éve meghalt.

- És a többiek? - kérdeztem.

- Azok hallgatni fognak, mint a sír. Kurtán fölnevetett és legyintett:

- Eh, köpj az egészre!

Nem fogadtam szót. A különös események idején Mats és apja Malmöben laktak. Mikor nemrégiben ebbe a városba költöztem, kutatni kezdtem, hogy kiderítsem, igazat beszélt-e a barátom, ő sok mindent mesélt el teljes részletességgel, más dolgokat csak futólag említett. De minél több emberrel beszéltem, és minél többet lapozgattam a

régi újságokat, annál inkább meggyőződtem, hogy igazat beszélt.

Most már elég sok anyagom összegyűlt, és ideje, hogy elmondjam, amit megtudtam. Szeretném, ha az egész világ megismerné az aranydrágos fiú viszontagságainak történetét.

2.

Hétfő volt, július harmadika, de Mats egyáltalán nem örült a szép nyári reggelnek. Apja, Torkel, akit mindenki csak Pocaknak nevezett, és az Otthon és Család rovatot vezette a *Skånes Dagblad* nevű lapnál, ma kezdte a szabadságát. Azaz csak kezdte volna, mert Pocak sose vehette ki a szabadságát, és így volt az idén is. Mats anyja és három testvére Stockholmban lakott, mert a szülők elváltak.

- Állati sokba, kerül a család, anyád meg a kölykök. A tartásdíj, ugye érted, Mats? De egyszer majd nyélbe ütöm ezt a szabadságot, várj csak. Akkor aztán elutazunk, letanyázunk a Sundnál, és horgászunk egy kerek hétig.

Csak mi ketten. He?

- Egyszer - mondta Mats.

- Fel a fejjel, fiú. Tizenhárom éves vagy, hamarosan, felnőtt. Megoldódik majd minden, meglátod.

- Megoldódik - bólintott Mats, de azt gondolta: soha a büdös életben meg nem oldódik semmi. A srácok már mind elutaztak, a város izzik, mint egy sivatag, és idén sem lesz horgászás a Sundnál.

Mats apja kövér, apró emberke volt, majdnem kopasz. A kevés haja, ami megmaradt, ősz volt a gondtól és a túlhajtott munkától. Valahányszor későig dolgozott, utána a kollégákkal leruccant a kocsmába, reggel tántorgott haza, és az ágyban úgy horkolt, hogy rengett belé a ház, míg csak az ébresztőóra nem csöngött tízkor. Akkor felkelt, fájó fejjel és gyűrött, vörös ábrázattal. Első dolga volt a

tükör elé állni és a képmására förmedni: - Nem <3ül fe a bőr a képedről, te lump fráter! - Aztán meg a fiához fordult: - Igazán ez volt az utolsó, de hát az embernek kell valami kis kikapcsolódás, ugye megérted? He? Ha mama telefonál, ne szólj semmit a dolgról, mert még majd téged is elvesznek tőlem.

És Mats nem szólt semmit a dolgról, mikor mama telefonált. Apával volt mégiscsak a legjobb. Valamikor régen Pocak nagyon klassz ember volt, tele jó szándékkal és szép tervekkel. De hát nem minden sikerült neki. Ha Pocak a tükörbe nézett, arra gondolt, hogy nemcsak a haja szürkült meg, de az élete is napról napra szürkébb lesz. De Mats az ő fia, és ő még sokra viszi egyszer. Igen, ekkoriban már csak ez az egy álma maradt Torkel Nilsson-nak.

Forró, fülledt júliusi nap volt. Mats a kapuban állt az árnyékban, és a kihalt utcát bámulta. Kétszobás lakásban lakott apjával Malmö egyik külvárosában. A kis belső udvart három négyemeletes ház meg egy betongarázs zárta körül. Az egyetlen kis gyepfolt az udvaron már sárgásbarnára égett a szárazságtól. Matsnak úgy tűnt, ez az árva rétdarabka sok ezer mérföldre szakadt a maga igazi nyarától, csak szenved itt^ soha nem fogja igazán itthon érezni magát. . -

„Akár fel is aszfaltozhatnák a helyét” - gondolta Mats.

Kiment a tűző napra, és figyelte, hogy az árnyéka már valóságos felnőtt, van vagy két méter.

Kis termetű, cingár, barnásvörös hajú kiskamasz volt Mats. Arca olyan sápadt, hogy csupán a haja meg a néhány szeplő az orra körül mutatott rajta valamelyes színt.

„Olyan vagyok, mint egy pincebogár” ~ gondolta, ahogy a garázsablakon belesve meglátta a saját tükörképét. Pedig nem arra volt kíváncsi, hanem Bengtson, a biciklikereskedő után leselkedett.

„Lelépett már ő is?!”

Mezörgette az ablakot. Kisvártatva meglátta a sötétben, hogy Bengtson felpillant a világítóablakra, és hamarosan kinyílt a hátsó ajtó. Mats lejött a lépcsőn, és belépett a hűvös garázsba.

- Szia - mondta.

- Szia - mondta Bengtson.

- Leesik valami munka mára?

- Alma. Egy óra múlva elhúzom a csíkot. Épp csak kitakarítok.

• Hová mész?

- Smálandba. Béreltünk egy vityillót.

A biciklikereskedő hosszú, sovány fickó volt, a keze akkora, hogy ha egy csavaranyát vett az ujjai közé, az szinte eltűnt, de csodálatos módon mire az ember szeme meglebbent, már a helyén is volt.

- Akkor a bringámból nem lesz semmi? - kérdezte Mats csüggedten. Bengtson után ment a boltba, amely az utcára nyílt.

- Mennyit kapartál össze?

- Harminckettőt.

- No persze - mondta Bengtson kissé habozva - odaadnám részletre is, de hát harminckét kroncsi bizony nagyon kevés. Tudod, nyaralás meg miegymás, ilyenkor az isten pénze sem elég.

- Talán Összeszedek valamit, mire visszajössz.

- Oké. Húsz százalék engedményt kapsz, ahogy ígértem.

Mats odalépett az „ő” biciklijéhez, és szemügyre vette. Kék és vörös volt a zománca; váltó és dupla fényszóró rajta.

- Klassz bringa - mondta. - Ha ilyen bringám lenne? minden nap mehetnék a tengerpartra.

- Ahá - mondta Bengtson, de az esze máshol járt.

- És vasárnap kimehetnék a focipályára, bemásznék * kerítésen, és megnézném a meccset.

*» Noná.

Bengtson ránézett a fidra.

** Te, kaphatnál egy használtat... amíg visszajövök.

- Vagy ezt veszem meg, vagy semmit.

- Ahogy tetszik, öregem, de amikor én ilyen kölyök voltam* megvesztem az örömtől, ha valaki pár percre átengedte a bringáját Nézd ezt Itt, csak nincs kifogásod ellenét

Hüvelykujjával egy kiérdemesült fekete-sárga gépre mutatott, amelyik úgy festett, mintha a következő pillanatban el akarná vágni magát, hogy békén kilehelje a lelkét

Ez nem kell <- felelt határozottan Mats. - De mire visszajössz, Összekaparom a dohányt, erre mérget vehetsz. Bengtson nagyot nevetett

- Honnan szereznél te háromszáz koronát? Hisz olyan kicsi vagy, hogy ki se látszol a földből.

- Kicsi a bors, de erős - vágott vissza Mats.

A kereskedő újra nevetett Jó kedvében volt ezen a hétfő reggelen.

- Hát akkor ugye nincs harag? Majd csak kitalálsz valamit.

~ Kitalálok - jelentette ki Mats, - És jó nyaralást Viszlát

A műhelyen keresztül ment ki, át a tulajdonképpeni garázsba. Autó alig volt benn, s kellemes hűvösség terjengett Mats elővette a kulcsosomóját, és a garázs túloldalán kinyitotta a sportszoba ajtaját Ez a lakók közös helyisége volt, de a házmester a szünidőre adott hozzá egy kulcsot Matsnak, és ő most úgy tekinthette, mintha a saját szobája volna.

A pingpongasztal zöld lapját vékony porréteg fedte, egyik sarkában heverték az ütők meg a labdák. A szoba

végében volt Mats kincsestára. Képregényújságok, egy Üres akvárium, egy Öreg légpisztoly, amelyik tavasz híján már rég nem működött, egy tőr és egy kalitka, amelyből a hörcsögök már rég elmenekültek, és azóta már bizonyára erdőn-mezőn élnek világukat,

Mats leült az újságok mellé. Felvett egyet, aztán le is *tette.

- Micsoda bringa! ~ mormogta. össze kellene számolnom, hogy is állok, és hogy lehetne még..,

A farzsebébe nyúlt, de nem találta a tollát. Oldalt húzódott a székben, 'és a jobb nadrágzsebbe kotort. Valami zizzent az ujjai között. Kihúzta a kezét, és egy tízest tartott benne.

- Apsil - gondolta. - Egy kerek tízes! Furcsa. Úgy látszik, ide dugta éjjel, amikor hazajött. Akkor már van negyvenkettőm.

A bal zsebbe is benyúlt, de a tollat nem találta, Újra a Jobb zsebbel próbálkozott, hátha a toll a tízes alatt lapult. Ujjai között zizzent valami. Előkapta a kezét, és egy újabb tízesre bámult kimeredt szemmel,

- Micsoda? Húsz kroncsi?

Újra a zsebébe nyúlt, és újabb tízest húzott elő. ~ Hát ez meg micsoda? Nyert a lottón, vagy becsavarodott?

Most nagyon lassan és óvatosan süllyesztette a kezét a nadrágzsebbe, kitapintott egy új bankjegyet, aztán kerestél alatta is. Nem, több nem volt a zsebben.

~ Már kezdtem azt hinni, hogy... Negyven korona. • * atyaisten! És a harminckettő,, az Összesen hetvenkettő!

Talán Bengtson így... ha ugyan el nem utazott már, A többi dohány is meglesz itt.

Az akváriumból elővett egy szivardobozt, abból egy bádogskatulyát, villámgyorsan megszámlolta benne a harminckét koronát, hozzácsapta a negyvenet, ami a zsebéből került elő, C% már rohant is a boltba.

- Hé, itt vagy még? - kiáltotta.

- Hát beléd mi ütött?

- Kaptam negyvenet apsitól. Így van hetvenkettő^; Mit szólsz hozzá? Megegyezünk? Egész ősszel nálad dolgozom. Amíg odavagy, addig is összedobok valamennyit. Nos?

- Hetvenkettő - morfondírozott Bengtson. - Az már valami, Hisz jól jön a pénz, amikor az ember épp... De akkor ötvenet kell még szerezned, mire megjövök.

-•Meglesz!

- Legjobb, ha írásba tesszük. Rend a lelke mindennek, ahogy a mamuskám szokta mondani. Addig számold le a pénzt.

Átment a boltba blokkért és tollért. Mats komótosan

számolta le a zsebéből előhúzott pénzt a műhelypadra, két biciklitömlő közé.

- ötvenkettő, hatvankettő, hetvenkettő... de hiszen ... Ez,.. nyolcvankettő! Nézzük csak.., egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc! Pedig megszámláltam!

- Hetvenkettő - jelentette ki Bengtson. - Annyit írok.

- De ez nyolcvankettő - mondta Mats halkán.

- Hát nem te mondtad, hogy ...

- Biztosan rosszul számoltam.

- Hallod-e, kölyök - nevetett Bengtson én meg azt hittem, hogy jó számoló vagy! Vigyen el az ördög, ha még egyszer itt hagylak magadra a boltban!

- Húzd át, és írd nyolcvankettőt!

Bengtson írt. Hatalmas keze nehezen birkózott a karcsú tollal, és ígyjelég lassan ment a dolog.

- Akkor így lesz: „Mats Nilsson úr alulírottak lefizet egy darab Kungsörnen márkájú kerékpárért 82, azaz nyolcvankét koronát. Augusztus végéig nevezett Mats Nilsson lefizet alulírottak további ötven koronát. A fennmaradó Összeg fejében összesen különféle munkákat végez a műhelyben és az üzletben. Mats Nilsson a kerékpárra, melynek ára háromszáznolcvan korona, húsz százalék engedményt kap." így megfelel ?

- Meg.

- Itt írd te is alá. Így. Akkor viheted is a biciklit.

- Légy szíves, tedd ki a bolt elé. Majd később elviszem.

- Nem is akarsz mindjárt kipróbálni?

- Nem. Előbb el kell valamit intéznie.

- Különleges fickó vagy te - csóválta a fejét Bengtson.

- Kezdem én is azt hinni - vetette oda Mats. - Szia t Azzal ment is vissza a sportszobába. Lassan lépkedett végig a sötét garázson, de a gondolatai sokkal gyorsabban jártak. Mint fecskék ki-be, ki-be a fészükön.

Belülről zárta be az ajtót, a sarokba sietett és leült. Fel*

emelte jobb öklét, jól megnézte, és óvatosan a jobb nadrágzsebbe süllyesztette.

Mats sok tekintetben magányos fiú volt. Megszokta, hogy minden helyzetben feltalálja magát. Ezért aztán nem is ijedt meg az árnyékától.

De most, ahogy ökle lassan süllyedt a zsebe mélyére, hirtelen elfogta a félelem. Habozott, visszahúzta a kezét, aztán gyors mozdulattal újra a zsebébe nyúlt Ropogós papírdarabot érzett az ujjai között, kihúzta, megnézte, aztán újra csak a zsebébe nyúlt. Ujabb papírpénz..

Azelőtt sose figyelt fel a nadrágjára. Most lenézett rá, végigsimította a tekintetével, mintha először látná. Világosbarna, térdben kissé megkopott, közönséges, jól szabott hosszúnadrágot látott

* „Hát így néz ki - gondolta Mats. - Mintha közönséges nadrág lenne. Pedig nem az.”

Üldögélt egy darabig, hol a nadrágját, hol a tizkoronásokat bámulva.

„Valahányszor belenyúlok a.. Nem, ez kész dili!”

Aztán lassan, majd egyre gyorsabban, ahogy egy buborék felszáll a tengerfenékről, egy gondolat bukkant fel Matsban, míg végül hangtalanul, mégis visszhangot vetve szét nem pukkadt a fejében:

- Én vagyok az arany nadrágos fiú!

3.:

Más srácok, mikor azt hiszik, hogy álmodnak, a karjukba csípnék, néha olyan vadul, hogy felriadnak álmukból az éjszaka közepén, és igazában jajgatni kezdenek. Mats nem így tett.

„Ha álmodom - gondolta akkor én vagyok az egyik aranyhörcsögöm, aki visszajött. Akkor persze besétálok a

kalitkamba, magamra zárom az ajtót, és salátalevélr't kiáltok."

A kalitkára pillantott, aztán magára, de semmi se történt.

„Ha pedig nem -álmodom, akkor sült bolond lennék itt ülni, amikor mindent megtehetek, amit csak akarok."

- Amit csak akarok!!

Elgondolkodott. Hirtelen több száz „akarok" tolult a fejébe. Egyet rögtön kiragadott közülük.

- Legelőször is kifizetem a bringát. Leszúrok háromszá-¹ zat a bádogdobozba.

Harminc tízkoronást húzott elő a zsebéből alig egy perc alatt. Eltöprengve nézegette őket. Volt köztük gyűrött, maszatos, akadt egészen új, sőt néhány ropogósán friss is, amit még össze se hajtott senki. Mats a sorszámaikat is megnézte: nem volt két egyforma.

„Honnan a csudából kerülhettek ide? Egy biztos, ha a zsebembe nyúlok, és ott egy tízest találok, az az enyém.

Feltéve persze, ha nem loptam előbb, és úgy tettem oda. Márpedig nem így történt. No, gyerünk a dobozba.

Bengtson bámul majd, hogy a szeme is kiugrik!"

Ez a hétfő, július harmadika, pompás nap volt. Malmö is egész más képet mutatott, ahogy Mats átkarikázott

rajta a strandra menet. Biztosan így nézegetik a várost a turisták, gondolta. Igen, itt biciklizik Mats Nilsson

turista, aki- mindent megtehet, amit akar. Úgy bizony, a teremtésit!

Egy felhő sem volt az égen, a nap forrón tűzött le a fehér városra, amelyet csak itt-ott tarkítottak zöld foltok: a Bejer-park, a Füzesgát-park, a Király-park. Végül megpillantotta a partot és a tengert, és messze a horizonton köny-nyű párában ott sejlettek Dánia partjai.

- Kabint - mondta a jegyárusító lánynak. Az rábámult.

t- Kabint mondtam. Ez olyan furcsa? Értéktárgyaim vannak,
'Eddig mindig odébb, a szabad parton strandolt, ahol az nem került semmibe. Egyszer volt apával a kiépített fürdőben, amely hosszú stégéivel úgy nyúlik a Sund vizébe, mint egy karcsú százlábú. Pocak akkor mélyebben nyúlt a zsebébe, és kettesben kivettek egy kabint.

- Ez arra. jó, hogy az embernek el ne lopják az értéktárgyait.

* - És neked van ilyesmi?

- Noná - mondta Pocak, mert volt nála egy üveg sör, és két megmártózás között mindig beosont a kabinba, hogy meghúzza az üveget.

Most azonban Matsnak valóban volt „értéktárgya”.

- Egy ötvenbe kerül! - mondta a lány, és még mindig gyanakodva bámult rá. *

- Annyi baj legyen, bár egy kicsit drága - nevetett nagyot Mats, és átnyújtott egy tízest. - A többit tartsd meg, és vegyél rajta egy széles mosolyt. Rád fér.

„Most biztos azt hiszi, napszúrást kaptam” - gondolta, és a jeggyel és a kulccsal elindult a kabin felé.

A nadrágot gondosan bezárta a kabinba, aztán fürdött és napozott fél tizenkettőig. Utána a büfében ivott egy üveg Jimonádét, megevett négy császárszemlét, és desszertnek elnyalt egy nagy adag fagyaltot.

Déltájban ráérősen visszakarikázott a városba. Egész úton a fejét törte.

Mire a belvárosba ért, mindent végiggondolt. Leállította a kerékpárt, és bevásárláshoz látott. A Jansson-sportüzlet-ben egy futball-labdát vett, egy pár tornacipőt, egy pompás horgászbotot és öt fenekezőhorgot, egyikük, a kapható legeslegdrágább fajta, a „Keleti-tenger réme” névre hallgatott. Aztán átment a „Három suhanó hattyú” cégérű bé

lyegkereskedésbe, és megvette az albumot, amelyre m^v három éve fájt a foga. Világalbum volt, és nyolcvan koronát kóstált. Még vagy három üzlet szerepelt a terveiben, de rájött, hogy több holmi nem fér el a biciklin. „Holnap is folytathatom - gondolta. - Vagy holnapután.”

Nem volt könnyű a rengeteg cuccal hazakerekezni, de fél kettő tájban végre otthon volt.

Lerámolta a drága szerzeményeket, leült, és sokáig nézegette őket, aztán elkezdett magával társalogni, ahogy szokta, ha valamit tisztázni kellett.

- Lássuk csak. Ha JPocak hazajön, és meglátja a cuccokat, azt hiszi, betörtem. Ez tiszta sor. Valamit ki kell sütni. Ha azt mondom, hogy annyi tízest szedek ki a zsebemből, amennyit akarok, azt hiszi, bediliztem. Ha pedig bemutatom neki, hogy igazán így áll a dolog, akkor ő dilizik be. Ilyesmit az ember akkor se hisz el, ha a saját szemével látja. Ki kell sütnöm valamit. Azt se mondhatom, hogy találtam a pénzt, ilyen ócska trükknek nem dől be. Sem azt, hogy valami jóakarómtól kaptam a cuccot. De hogy nyertem ... azt már igen! Várjunk csak! Nézzük! Azt mondom, a Bengtson meg én közösen totóztunk és nyertünk. Ez jó lenne. Akkor mondhatom azt is, hogy a Bengtson megker-gült örömeiben, és elrohant valahová, hogy fenekére verjen a pénznek. Mert Pocak majd persze ellenőrizni akar. Az tuti..És akkor lám megtudja, hogy az öreg haver ma reggel elutazott. Minden összevág!

Mats üitében jól átgondolta a tervet.

- De mennyit nyertünk? Hol az újság? Nem, megálljunk csak. A múlt heti eredmények kellenek, mert az e heti nyereményt még nem vehettük volna fel. El is feledkeztünk a szelvényről, mondom majd, és így egyszerűen az ölünkbe pottyant a pénz.

Kutatni kezdte az idevágó újságot, és rá is bukkant.

- Te jószagú! Hatezer-kétszázötvenhárom korona! A felét kell előhalásznom, majdnem háromezret!
Már csak hozzá kellett fogni. Komótosan előszámlált a zsebéből kétszáznyolcvan tízest, és a bankókat egymás tetejére rakta. Csaknem félméteres volt már a pénztorony, mire a teteje lassan megbillent, és az egész ledőlt a padlóra.

„Micsoda strapás naci! - gondolta Mats. - Nem mutat-, hatom meg apának ezt a rengeteg tízest, mert rögtön megszimatolja, hogy valami firka van a dologban. Mehetek újra a városba, hogy beváltsam nagyobb pénzekre!”
^ Majdnem két órájába került a művelet, mert egy üzletben nem mert egy százasnál többet beváltani.

Végre otthon volt, és kifújhatta magát.

„És most jön a neheze” - gondolta.

Felhívta apát.

- "Torkel Nilsson, Család és Otthon - hallotta.

- Nyertem! Nyertem! Nyertem!

- Micsoda... Hogyan?...

- Milliomos lettem! Gazdag vagyok! Nyertem!

- Az isten szerelmére, csillapodj már le!

- Bengtson meg én nyertünk a lottón! Nyertünk, nyer...

- Jó, jó, értem. Sok a dolgom, fiam. Szóval mennyit?

- Hatezer-kétszázötvenhárom koronát. Néma csönd támadt a hallgatóban.

„Remélem, nem esett le a székről. Még megütheti magát” - gondolta Mats.

- Nem értettem jól. Mennyit mondtál?

- Hatezer-kétszázötvenhárom koronát. Ujabb csend,

- Mats!

- Tessék, apa.

- öreg ember vagyok, fiam. Ugye nem tréfálsz?

- Itt van a pénz, nálam!

- Az istenért, bezártad az ajtót? « Nem, de...
- Zárd*be! Csukd be az ablakot! Ne szólj senkinek! Ne eressz be senkit! Dugd el a pénzt a pamlag alá! Vedd úgy, hogy nem történt semmi! És nyugodj meg, legfőképp nyugodj meg! Megyek haza taxival!
- Inkább te nyugodj meg, apsi. Néhány pillanat csend következett.
- Taxival megyek haza. Te... Majd megkérem a vezetőt, hogy várjon. Egy kissé rosszul állok... Te, lejönnél és kifizetnéd?...
- Bízd ide!
- De zárj be jól, az ég áldjon meg! És dugd a pénzt a pamlag alá!
- Meglesz. Még valamit, apsi. Tudod, a szabadság. Nem mehetnénk el mégis egy hétre most, hogy...
- És ne veszítsd el a fejedet! - Pocak nem is hallotta, mit beszél a fia. - Hidegvér! Dugd a pénzt a pamlag alá!

4.

Néhány nappal később Pocak és kamasz fia nyaralni indultak, öt év óta először. Kibéreltek egy kunyhót egy halásztelepen Landskrona közelében, és reggeltől estig horgásztak a Sund vizében egy farmotoros kölcsönladikban. -

Eltelt egy hét, talán a legszebb hét Mats életében. Pocak is szinte visszakamaszodott. Mikor egy szép tőkehal akadt a horgára, és pörögve a felszínre jött, hogy fehér hasa megvillant a vízben, Pocak majd kiesett a csónakból.

- Megvan, megvan! - üvöltötte. - Akkora, mint egy ház! Van vagy nyolc kiló! Te dög, nyughass, mert utánad ugrok, és kiszorítom a szuszt belőled!

Pocak ráncos, vörös arca kisimult, leburnult, átaludta az

éjszakákat, és a nap is csak egy-két órával kelt nála korábban.

Mats néha elkészült, és a vitorlásokat nézegette a halásztelep mólójánál. Egy délután, mikor apja elszunyókált, felült a landskronai buszra.

Pocak este hatkor ébredt. Keresni kezdte fiát. Lement a mólóhoz.

- Talán egyedül indult horgászni - gondolta. De nem, a ladik ott állt a helyén.

Ahogy ott bémézkodott, egy kétárbcos vitorlást pillantott meg, amint széles ívben kanyarodott a kikötőbe. A fedélzeten vékonyka fiú állt, és a trikójával integetett.

- Csak nem... de igen, ez Mats! De pompás hajó! És Pocak visszaintegetett.

Egy tengerészsapkás alak bereffelte a csattogó vitorlát, és az árbochoz kötötte. A tajték a hajóorr körül elcsitult, és a *Lady Nilsson* finoman a mólóhoz siklott; Mats egy kötél véget hajított apja ölébe.

- Kösd ki!

Pocak húzta, tekerte a kötelet, ahogy csak tellett tőle. A matrósapkás és Mats partra ugrott.

- Hát itt van - mondta Mats. - Épp ilyet szeretnél volna, nem? *Lady Nilsson*, így hívják, utánad meg utánam. Még egy családtag.

- Mit beszélsz?

- Megvettem, ahogy mondtad. - Mats az apjára kacsintott. - Nem igaz? Pontosan így mondtad. Egyből kifizetem. Rend a lelke mindennek.

Mats szemmel láthatólag idegesen várta apja válaszát.

- Ahá. Szóval...

- Hát persze. Ez itt a hajókereskedő.

- Rendes hajó ez, kérem - szólt közbe a matrósapkás. - Nagyon derék hajó. Ammár szent igaz. Hanem a neve, hát az elég fura. Megmondom én egyenest.

- Lady Nilsson - mormogta Pocak elmélázva, és meg-

vakarta a tarkóját. - Állati jó név. Megmondom én egyenest, jóember. Hanem egyet azért kérdeznék. „Most megkérdezi az árát” - gondolta Mats.

- Tessék.

Az a matrósapka is hozzá tartozik?

- Az enyém?

- Az hát, ott a feje búbján.

- Hát, azt nem tudom ...

- Akkor pedig itt nem lesz vásár. Mit kezd az ember egy hajóval matrósapka nélkül?

A jóember ijedten lekapta a sapkáját, Pocak kezébe nyomta, és kurta istenhozzádot mormolva eliszkolt. Jól lehetett hallani még, hogy dohog magában.

- Ezeknek sincs ki a négy kerekük! Hogy Lady Nilsson! És még a sapkámat is . i,

-'Mi pedig - fordult Pocak a fiához - most elcsevegünk kissé.

- Talán az egyik kajütben ülhetnék le... - ajánlotta Mats óvatosan. - Legalább megnézed kissé belülről is.

Pocak dörögve lépett fel a hajóra.

Ezzel be is fellegett a békés életnek, és kezdetét vette az igazi kalandé

- Nos - szólalt meg Pocak, ahogy kinyújtóztak a ka-, jütben ~, halljuk, honnan volt pénzed rá?

Mats apjára pillantott a félhomályban,

- Nem tetszik? - kérdezte.

- Dehogynem. És lámpa is van, ahogy látom. Legalább fény derül egynémely dologra.

Viharlámpa lógott a mennyezetről. Pocak meggyújtotta, és a kis kabint betöltötte a fény.

- Nem került olyan sokba - kezdte Mats. - Olcsón megkaptam.

- A pénzünk azért ráment, nem?

- Csodát, maradt még elég.
- Itt valami firka van, fiam. Nem passzolnak össze a dolgok. Naponta vendéglőben ettünk, csónakot béreltünk, felruházkodtunk, úgy éltünk, mintha minden napunk az utolsó volna itt, most még ez is... és még mindig tart a pénz.
- Nem loptam, és semmi tisztességtelen nem követtem el. Esküszöm!
- De egy ilyen hajó... Ez több ezerbe került, honnan a fézkes...
- De apsi - vágott közbe Mats te mindig egy saját vitorlásról ábrándoztál, nem? Te magad is vitorláztaál fiatalon. Hányszor mesélted, hogy jártad a tengereket, és

hogy mindent tudsz, amit a hajósoknak tudni kell! Vagy nem? Csomót kötni, reffelni, lavírozni, átlendülni, meg mit tudom én, mit.

- Azt mondtam? - kérdezte Pocak bizonytalanul.

- Nem emlékszel, hogy küzdöttél meg a viharral a La Manche csatornán tizenhat éves korodban? Egyedül voltál egy kis vitorlással, és csak mentél szél ellenében! A kormányrúd félúton eltört, te két ujjal tartottad a tövét, és kiverekedted magad a bajból.

- Én? - szólt Pocak egész halkán.

- Te hát. És amikor a Karib-tengeren elkapott a tájfun, és te ... i

- Igen, hogyné - motyogta Pocak, és kényelmetlenül feszengett a padon. . -

- Ezért gondoltam, vitorlázhatnál megint, megmutatni itt ezeknek a pancseroknak, hogy áll a kormánynál az igazi férfi - folytatta Mats, és úgy látta, hogy az aranyadrág titka körüli küzdelemben ové lesz az első menet.

- Mi tagadás - sóhajtott a Család és Otthon rovat vezetője kevés meggyőződéssel. - No persze... értettem valamelyest az- ilyesmikhez... de hát az nagyon rég volt. Ennyi év alatt el is felejtettem.

- De ugye nem volt mese az egész?

- No, azt épp nem mondanám. Persze az ember a dolgokat egy kissé... De most ne erről fecsegjünk. A *Lady Nilsson* ladik... akarom mondani, hajó... megtekintésre vár. Hogy is mondták a régi szép időkben? Mindenki a fedélzetre! Ez az!

Mats megkönnyebbült sóhajjal követte apját a fedélzetre, melyet a lenyugvó nap vörösre festett.

5.

Mikor másnap reggel Mats felébredt, apja már nem volt az ágyban. Villámgyorsan magára kapta a ruháját. Amint kilépett, a nap már magasan állt a halásztelep felett. A víznek moszatszaga volt, a tenger sótól és naptól, a halászhálók kátránytól illatoztak.

A szél a part hosszában nyargalt. Szeszélyesen viselkedett: a vitorlások szalagzászlói körbe-körbe libegtek, mintha nem tudnák igazán, melyik irányba mutassanak.

Mats sohasem énekelt hangosan. De most valami sajtáságos dallam zsongott benne. Erre a dallamra fülelt, ahogy a kikötő felé tartott Vidám dallam volt, ahogy illett is egy ilyen ragyogó naphoz. De volt benne valami más is. Olykor-olykor a dallam meglassult, és úgy tűnt, töpreng valamin; ilyenkor baljósá, sötétté vált.

Mats megrázta a fejét, és azt gondolta: „Mégiscsak hülye vagyok, ilyen dallamokat hurcolok magammal én, aki mindent megkaphatok, há csak a zsebembe dugom a kezemet!”

Pocak ott sürgött-^forgott a vitorlás fedélzetén. Egy Öreg halász volt vele, aki mutogatott és magyarázott. Néha akkorákat nevetett, hogy az egész kikötő visszhangzott tőle, néha csak némán csóválta a fejét.

- Korán keltél - köszönt apjára Mats.

- Felfrissítem az emlékeimet - felelte Pocak. ^- Hehe! - mondta az öreg halász.

- Csönd, Jonsson! - mordult rá Pocak. - Itt egy ötös, de hagyja abba a vihogást.

- Hehe! - mondta Jonsson, és zebre vágta az ötkoro-nást. - Ha a szerkesztő úr útnak indul, beszedelek még egy ötöst.

- Kitől már? - bámult Jonssonra Pocak.

- Hát a népektől, akik a partról nézik! Hehe!

- Még egy hehe, és kitelik nálam a becsülete, Jonsson! - kiáltott Pocak téglavörös képpel.

Jonsson elhallgatott, és kilépett a mólóra; ott állt a tűző napon, és a tarkóját vakargatta.

- Akkor hát horgonyt fel, Mats! - kiáltott Pocak. - Kedvez a szél! Balról fúj. Minden vitorla készenlétben, minden árboctartó rúd a helyén. Oldd el a kötelet, Mats!

- Hehe! - mondta Jonsson a mólón olyan halkán, hogy csak Mats hallotta.

A kikötőben lassan siklottak a kis orrvitorlával. A móló fokát megkerülve Pocak felhúzta a nagyvitorlát, a szél hirtelen belekapott, és a *Lady Nilsson* kilőtt nyílként száguldott ki a Sund nyüt vizére. , —

- Be kellene vonni belőle! - süvített Pocak.

Két kézzel kapaszkodott a nagyvitorla feszítőkötélbe. A kötélt valamicskét engedett. ~

- Kormányozz egyenest Ven felé! üvöltött Pocak kis idő múltán hátra Matsnak, és a kis sziget felé mutatott, amely a halásztelep és Dánia között félúton fekszik.

A víz magasra szökkent a hajóorrnál, a *Lady Nilsson* sebesen suhant célja felé.

- Ha egész úton így kell csimpaszkodni ebbe a rohadt kötéltbe, az bizony gyönyörű szórakozás lesz - dühöngött Pocak.

Elengedte a kötelet, nagyot szusszantott, és cigarettára gyújtott.

- Csak tarts egyenest Ven felé - biztatta a fiát. - Majd idejében megcsinálom az átlendülést. Addig még hátra van jó darab út.

- Ügy tartom, ahogy mondod - felelt Mats. - A vicc csak az, hogy a kormány teljesen megszorult, ha akarnám se tudnám mozdítani.

- Az is probléma? Jövök!

Pocak néhány lépést tett a hajó fara irányában. Ebben a pillanatban egy szélroham ágyúgolyóként vágódott a fővi

torlába, és úgy kidagasztotta, mint egy felfújót papírzacskót. A *Lady Nilsson* hirtelen mélyen oldalra dőlt, korlátja a vizet érintette. Pocak széles mozdulatokkal igyekezett visszanyerni egyensúlyát, lépett párat előre és hátra, aztán nagy csobbanással eltűnt a tengerben. Mats előbb ha-nyatt-homlok a korlátnak bukott, majd megragadott egy kötélvéget, de így is csúszott lassan lefelé. Úgy érezte, a kötél letépi a bőrt a tenyeréről, hát elengedte végül, és ő is a vízben találta magát.

Az időközben visszabillett *Lady Nilsson* dagadó vitorlával suhant el mellettük, orral egyenest a Ven sziget felé. Pocak feje néhány méterrel Matsé mellett bukkant fel a vízből.

- Utána! - ordította. - Kapaszkodj bele! Nyomás!

De a *Lady Nilsson* már jó pár száz méterre volt tőlük. Mélyen megdőlvén sebesen siklott a vízen, mintha fizetnék érte.

Pocak a vizet taposva, keservesen nézett utána.

- Vigyen az ördög, Lady, megmondom egyenest! Mit is várhatni mást a nőktől! Bah!

És visszaköpött néhány liter Keleti-tenger-vizet oda, ahonnan vétetett.

- Te apsi - nyögte Mats, és nyomorúságos helyzetében is rázkódott a nevetéstől ez volt az a híres „átlendülés”?

Pocak nem felelt.

Egy_ darabig a vízre fekvő sodortatták magukat, és a *Lady Nilsson* után bámultak, amely szélesebben közeledett Ven szigete felé.

- Mennyire lehet a part? - kérdezte végül Pocak.

- Jó messze, ahogy nézem. Legalább pár ezer méter.

- Csak hidegvér!

. - Abban hiba nincs - nevetett Mats. - Épp elég hideg a víz hozzá.
- Legelőször is levetkőzünk. Aztán nyugodtan úszni kezdünk a part felé. Mindig járnak csónakok erre. Vetkőzz, Mats!
Maga már hozzá is kezdett. Előbb a cipőt, aztán az inget és a nadrágot dobta le. Mats levetette a cipőjét és az ingét.
v- A nadrágodat is! - dirigált Pocak. - Az akadályoz a legjobban.
- Jó úszó vagyok, apa. A nadrág marad.
- Ne hülyéskedj! Le vele!
- Nem.
- Értsd meg, az életedet jelentheti! Csak nem áldozod fel az életedet egy ócska nadrágért?
- Végzetes lehet, ha sokat beszélsz, csak az erődöt pazarlód - vetette oda Mats. - Inkább lássunk neki!
Szótlanul úsztak. Valóban nagy út állt előttük. Már több, mint egy órája küszködtek, és még mindig nem jutottak észrevehetően közelebb-a parthoz.
Felettük tűzött a nap. Olykor egy-egy sirály köszöntött rájuk, sárga szemét forgatva megbámulta őket.
~ Pihenjünk kicsit, csak lebegjünk a vízen - szólalt meg Pocak. - Hogy vagy?
- Klasszul. Kicsit fázom.
<- Vedd már le a nadrágodat! Mats nem felelt.
- Nem értem, mi van veled! - mérgelődött Pocak. - Általában értelmes vagy, akár egy kutya, de most... Csak egy életed van, és az is hajszálon függ. Nadrágod lehet még száz is.
- Ha nem jutnánk ki innen ...
- Dehogynem jutunk! - vágott bele Pocak idegesen.
- Ha nem is jutnánk ki innen - folytatta Mats makacsul -, akkor is klassz volt ez a hét. Életem legkiasz

szabb hete. Klasszabb, mint ami sok más srácnak valaha is kijut.

- Mi köze ennek a nadrágodhoz?

- Eszembe jutott valami - folytatta Mats, meg se hallva apja kérdését. - Már motoszkál bennem egy ideje, de valahogy nem jutott igazán az eszembe.

- Kezdesz furcsa lenni, fiam - mormogta a *Skánes Dagblad* Család és Otthon rovatának vezetője, ahogy a vízen fekve ringott az öresund hullámain, és a nap a hasára tűzött.

A fiára pillantott, kicsi és vézna fiára, akinek az arcára élénk színt varázsolt az elmúlt hét. A szemében azonban valami furcsa villogott.

- Ez a dallam - motyogta Mats magában.

- Dallam?! .

„Bizonyára a megrázkódtatás, meg talán napszúrás is kapott - gondolta Torkel Nilsson. - Irgalmas ég, már csak ez hiányzott!”

- Igen, a dallam. Minden az enyém lehet, amit csak akarok. Minden. És ez mégsem elég.

- Inkább ússzunk tovább! - szólt Pocak még idegesebben.

Némán úsztak egy darabig.

- Mégsem elég - motyogta Mats maga elé. Pocak csak a szeme sarkából figyelte.

- Minden srácnak kell, hogy jusson egyszer egy ilyen hét - szólalt meg Mats hangosan. - Legalább a reményük lehessen meg rá. Ez motoszkált bennem, ez az, ami nem jutott mindjárt eszembe. Igen, minden srácnak a világon!

„Legjobb egy szót se szólni - gondolta Pocak. - Szegény kölyök meghibbant.”

- Szerte a világon, millió magamfajta srác hal éhen. Még csak reményük sincs a jobbra. De ha ezt most meg-ússzuk, akkor rákapcsolok, és csak azért fogok melózni..., Tudod, apsi, nehéz erről beszélni, de ez a nadrág... ez,,,

tudod, én vagyok az arany nadrágos fiú. Meghívhatom ebédre mindet, egy szálig!

Pocak nem felelt. Ugyan mit számít, ha egy magafajta öreg, részeges rovatvezető belefut a Keleti-tengerbe\ Semmit se számít, gondolta. De az ő kölyke, az más. Igazán pompás fickó, és egyszer még sokra viszi.

Pocak csuklott egyet. Nem elég, hogy a fia esetleg nem tud kievickélni innen. Úgy látszik, hogy még meg is háborodott.

6.

Dél felé járt már, a nap meredeken állt Mats és Pocak feje fölött, és csúfondárosan szórta aranyát a sötétzöld mélység fölé.

- Bírod még, apsi? - kérdezte Mats.

Pocak karja és lába nehéz volt, mint az ólom; nehezen lélegzett. De mutatni nem akarta Mats előtt, milyen kevéssé bírja már.-

- Megjárja - nyögte, és olyan ferdén pislogott, mint egy lepény hal. - Legfeljebb leadok kissé a kilóimból.

Az elmúlt óra alatt négyszer-ötször is integettek és huj-jogtak a távolban felbukkanó csónakoknak, de egy sem vette észre őket.

- Pi... pihenjünk kicsit - lihegte Pocak. Libegtek a vizén egy darabig. Mats a partot fürkészte.

- Ha úgy esik, hogy... mégse ... hogy nem bírom addig ...

- Dehogynem bírod, apa!

- Igen ... de hát... sose lehet tudni..., Nem hagyok magam után ... sajnos ..., csak ... adósságokat. Még csak egy jó tanácsot se ... pedig máskor mindig ... Csak egyet, fiam... tudod, nem olyan könnyű végbevinni, amif akarsz... ezért ne ítélj meg soha az embereket... Tudod,

hogy magam sem voltam ... mindig... az a kimondott., de...

- Hagyd ezt a szöveget, apa! - szakította félbe Mats. -Mi az ott, nézd! Arra!

- Merre?

Épp velünk szemben! Fordulj féloldalt, és látod, hogy csillog ide! Nem *ház az?*

- Kinn a nyílt... Ez már a vég, Mats, tiszta sor. Hallucinálsz is, készen vagyunk... Hol is tartottam?... Szóval én sem voltam talán mindig az a kimondott...

- Ház, ha mondom - folytatta Mats izgatottan. - Sőt nem is egy! Még három áll mellette!

Pocak mereven bámult. Valóban ott állt négy apró faka-bin a fenékbe vert cölöpsoron, kinn a nyílt tengeren!

- Már tudom is! - lelkesedett Mats. - A csónakkal többször is elmentünk mellettük! Tudod, azok a fürdőházak a század elejéről!

- Hála a jószágos ... - Pocak legfeljebb végszükségben gondolt Istenre, és most, ilyen közel a meneküléshez, már azzal se strapáta magát, hogy a nevéet kimondja.

- Teljes gözzel előre! - kiáltott Mats, és úgy érezte, a karjában és lábában felgyült ólom egy pillanat alatt a tenger fenekére süllyedt. - Ez a kicsi már meg'se kottyán!

Hanyatt ^feküdtek a kis fürdőház padlóján, és a mennyezetet bámulták. Ez az utolsó, és olyan könnyűnek tetsző szakasz volt a legkeserveesebb.

A tengerre nyíló ajtó tárva-nyitva állt, de Pocak csak ritkán pillanthatott ki, mert a hasa útban volt. Mats azonban egyre a tengert nézte, és furcsának találta: milyen békésen fodrozódik, milyen nyugodt, pedig félórája még az életüket akarta.

- Hát így állunk - szólalt meg Pocak, amint kiszuszogta magát. - Ha az ember végre kievickélt az életveszélyből,

rájön, hogy más halál fenyegeti. Még néhány óra itt, és fölfordulok az éhségtől. Mats apjára nézett, és elnevette magát.

- Te meg kezdesz újra normális lenni ~ mondta Pocak a fiára pillantva.

- Az is voltam végig.

- Akkor meg mit karattyoltál ott a tengeren? Dallam meg arany nadrág... nem is tudom, még miféle marhasá-
gokat.

- Legjobb, ha ezt megbeszéljük - felelt Mats komolyan. - De előbb két kérdésem volna.

- Rajta! ^

- Nos, ha olyasmit fogsz látni, amit el se hiszel, valami olyan furcsát, hogy azt képzeled, talán bediliztél - nos, megígéred, hogy akkor sem ugrasz a tengerbe, és nem követsz el semmi hasonló marhaságot?

- Én a tengerbe?! - csattant fel Pocak. - Lehet, hogy egyszer majd még a fürdőkhöz bemenéskedsz, de az sem lesz egyhamar!

- És megígéred, hogy amit látsz majd, soha teremtett léleknek el nem mondod? Soha, sehol senkinek?

- Megígérem - lehelte Pocak ernyedten a nagy úszás ' után.

- Rendesen ígérd meg! Ez csak ástás volt!

- Jól van, no, becsszóra ígérem.

- Akkor ide nézz!

Mats a nadrágzsebébe nyúlt, és felmutatott egy tízest. Pocak fektéből nézte.

- Egy tízes? Hát ezért nem akartad ledobni a nadrágodat? Egy tízesért? Egy tízesért az életedet kockáztattad!

Ismertem egy fényképészt, az olyan fukar volt, hogy minden ötfilléresre jól ráharapott, hogy lássa, nem hamis-e, egyszer úgy beletört az aranyfoga, hogy gyulladást kapott,

~ Tapogasd meg belülről.

pocak keservesen felkönyökölt, és belenyúlt Mats zsebébe. Üres volt.

~ Na, ezzel vége is... Most már aztán abbahagyhatod ezeket a...

Elnémult. Mert Mats most maga nyúlt a zsebébe, és ujjai között felmutatott egy újabb bankjegyet. Torkel Nilsson, a Család és Otthon rovat vezetője, tátott szájjal bámult a pénzre. ^v-

- Ravaszul csináltad - bólintott kis idő múltán. - Persze ráértél, amíg én munkában voltam, mi? Kitől tanultad ezt a trükköt?

De nem kapott választ. Mats némán elkezdte húzogatni a tízeseket a zsebéből. Gyorsan és módszeresen tornyokba rakta őket a padlón.

Torkel csak a száját tátotta. Egy kisebbfajta mikulás nyugodtan besétálhatott volna rajta, és leszánkázhatott volna a hasába anélkül, hogy felfigyelt volna rá.

- Ahogy odakint mondtam - szólalt meg végül Mats az egyszerű igazság az, hogy én vagyok az arany nadrágos fiú. A magam élete igazán nem ér sokat, de ez a nadrág talán ezer életet is megér!

7.

- Nem megy az eszembe - csóválta a fejét Pocak. -A saját szememmel láttam. És mégse hiszem el! Ide hallgass! Egyikünk sem babonás vénember, igaz?

- Nem, apa.

- Mert ha fehér egerek vagy repülő elefántok lenné-'nek, vagy egy kisujjnyi finánc, aki kalapban és köpenyben bámul rám egy sörösflaskából... akkor még ... talán ... De így? Nem és nem! Nem *akarom* hinni!

- Helyes, apa.

.Ez a beszélgetés már otthon zajlott le, a halásztelepen.

Este tízre járt; az asztalon egy petróleumlámpa vékonyka lángja imbolygott Pocak és Mats épp az imént úzték el fejenként hét-nyolc jól megrakott szendviccse a halál fenyegető rémét.

Alkonytájban ' szedte fel Őket egy motorcsónak. Amíg meg nem hallották a hangját, Pocak az átéltektől kábultan, némán hevert, de akkor aztán lerázta dermedtségét, és újra a régi lett.

- Segítség! - süvöltötte a közeledő motorcsónak felé. -Segítség! Mindjárt éhen halunk! Segítség! Nem hallod, hé! Mindjárt... De ha nőszemély is van a csónakban, ne gyére közelebb, mert pucér vagyok,-és nem szeretném, ha valaki elájulna! Segítség!

Egész fiatal legény-vezette a csónakot. Nem tudta, megijedjen-e az apró, kövér, pucér emberkétől, aki mint egy megszállott ugrált a fürdőház padlóján, vagy inkább jót nevéssen rajta; végül az utóbbi mellett döntött, és a két bajba jutottat visszavitte a halásztelepre.

- Nem akarom hinni! - ismételte Pocak.

- Helyes, apa.

- De te, Mats - Pocak lehalkította a hangját te mit gondolsz, honnan jön ez a pénz?

- Gőzöm sincs,

- Értem, - Pocak némi hallgatás után megszólalt. -Vehetnénk egy klassz kocsit. Vagy, te! Egy repülőgépet, he? Az újságnál megpukkadnának a kollégák!

- De te nem is hiszed!

- Hiszem, nem hiszem! Ez az ördögös nadrág tízeseket köpköd, akár hiszem, akár nem.

Némán ültek. Mats a fénybe bámult. Odakint csend volt. A halásztelep úgy aludt, mint egy hórihorgas öregember, végignyújtózva a part mentén. És kint a tengeren, a mély sötétben állt Ven szigete, és a partján, a sziklák közt oldalára fekvő hevert a *Lady Nilsson*, első útja végén.

- És hét országra szóló bankettet csapunk! - szólalt

meg Pocak. - Lesz orosz kaviár és pezsgő és sonka és kocsonya céklával, százötven csirke ...

- Egyet ne felejts el. A nadrág az enyém.

- Jó, jó, de mit számít az? Egy pár ezressel több vagy kevesebb...

• - Nem "lesz semmiféle koci, se repülő, és bankett sem! Mats újra a lámpa fényébe bámult.

Már megmondtam ott kinn, a tengeren, mit csinálok a pénzzel. Talán nem hiszed el, mégis úgy lesz: ezzel a nadrággal megváltoztatom a világot!

- Nem tudom, honnan jön a pénz - mondta Mats. - De bizonyosan nem azoktól, akik éhen halnak. Sem azoktól, akik sohase láthatják' a tengert, és nem vitorlázhatnak, ahogy mi. Nem azoktól, akik tolvajok és gyilkosok lesznek, hogy föl ne forduljanak. Nem azoktól, akiknek nincs apjuk, anyjuk, nincs hol lakniuk, akik úgy élnek, mint a patkányok, és akiket a felnőttek szétbombáznak. Nem, a pénz nem tőlük jön. De hozzájuk fog kerülni! Pocak szótlanul ült egy darabig. Rá-rápillantott a fiára, és végigsimított gyér haján.

- Nem sok mindenben hiszek — mondta végül. - A legkevésbé az emberekben. Csalódni fogsz csak. Ügy marakodnak majd a tízeseiden, mint a kutyák. Hidd el, én
4 csak. tudom.

- Igen, tudod, mert felnőtt vagy, és a felnőtteknek mind hiba van a fejével, azt már rég megértettem. Mit gondolsz, kiktől tanuljuk mi is azt a sok rohadt szemétséget?

~ Ne használj már olyan ronda szavakat! - szólt rá Pocak, és igyekezett felháborodott képet vágni.

- Benne vagy? - kérdezte hirtelen Mats,

- Mi a csodában?

~ Hogy teszünk egy kísérletet. Próbáljuk megsegíteni azokat, akiknek semmi más reményük nincsen. De csakis

titokban. Hozzájuk kell csempésznünk a pénzt, Senki sem tudhatja meg, honnan való. Nos, benne vagy?

- Ez így egész klasszul hangzik - mondta Pocak. - Ha persze az ember nem köti le magát egész életére.

Elhallgatott, krákogott.

- És még valami - kezdte nem kaphatnék valami., hm., fizetést is .., hisz megérted, ugye ...

- Száz koronával többet kapsz havonta, mint a lapnál. Rend a lelke mindennek.

És nem állhatta meg nevetés nélkül, ahogy Bengtson az eszébe jutott.

- Aztán még egy - folytatta Pocak óvatosan. - Hiszen tudod, van egy csomó adósságom. Ha ezeket' elrendezhetném, akkor könnyebben szentelhetném magam ennek az új... hm., csempészmunkának... *.

- Most rögtön elintézzük. Számold össze, mivel tartozol, és írd külön cédulákra, kinek mennyi jár,

- Szép kis summa lesz - dörögte Pocak, miközben Mats hozzálátott a tízesek termeléséhez. - Lássuk csak.

Váltó van négy, az egyik kétszázról, a többi egyenként Ötszázról, az annyi mint ezerhét-hátszáz, számolj le ennyit, légy szíves. Aztán ott van Gottard a laptól, neki jár hatszáz, meg az öreg Jeppson a korrektorcsoporthoz, háromszázötvennel, igen, épp annyi. És hát a takarító néni odahaza, az sem kapta meg a pénzét legalább... várj csak... igen.. v lehet két éve már...

- Két éve nem kapott pénzt ?!

- Hát bizony, tudod... ő nem az, aki szól érte., én meg lehetőleg leléptem otthonról, amikor ő jött. És hát»,., téged nagyon szeret... így aztán.,

- Két éve az kitesz... De hisz ez borzasztó, apsi.

- No igen, de biztosan már rég nem is számít rá. Heti húsz korona, az annyi mint... ötvenkétszer húsz... az...

- Ezernegyven. Vagyis Összesen kétezer-nyolcvan. Kap kerekén háromezret,

- No hiszen akkor abba is hagyja a takarítást!

- Tovább!

- Igen, itt vannak különféle tartozások. Perssonál, a fűszeresnél lógunk vagy... igen, jó kilencszázzal... azt hiszem legalábbis. Aztán, ha elkezdjük a kocsmákkal., ugye érted, az embernek nem lehet mindig készpénz a zsebében .. *

- Azt már kezdem érteni.

- Szóval az ember olyankor felírhatja., Tehát akkor..» Nem sokkal éjfél után Pocak minden adóssága ki volt számolva és felírva. Bankóhalmok heverték mindenfele a padlón, mindegyiknek fehér cédula a tetejében. Pocak azonnal elaludt. A legkülönösebb nap volt ez a mai egész életében, olyan nap, amelyről talán álmodott gyerekkorában, de amilyenben régen megszűnt már hinni.

■ 1 ne ébren feküdt. A függöny mögött felkelt már Mats^{s0*a*o} és vörösen, mint egy narancsszelet ő
a nap, ^{v_f on*} inden munka várja.
arra gondolt, mi m ^ arany nadrágos fiú mélyen
Végül ^{elszu^ny^} ^{h02v e<yy} végtelen tengerben úszik,
^{*1Udt} f^St cápSl. Mats a párnáját szorongatta.
A párna alatt ott lapult a nadrág.

MÁSODIK RÉSZ

A külső eseményeket, amelyeket az első részben elbeszéltem, legnagyobbbrészt sikerült ellenőriznem.

Megtaláltam a biciklikereskedőt. Nagyon jól emlékezett Matsra, és olyan részleteket mesélt róla, amelyeket a fiú maga nem említett, és amelyeket magam itt megpróbáltam visszaadni, hogy Mats akkori érzéseit és gondolatait az olvasó elé állíthassam. Bengtson arra a július harmadikára is jól emlékezett. Megengedte, hogy átlapozzam régi üzleti könyveit. Megtaláltam a nyugtát, amelyet könyvem elejére beillesztettem. A 72 koronás összeg valóban át volt húzva, és 82-re javítva.

A *Skánes Dagblad*nél sok mindent megtudtam Pocakról. Sok történetet meséltek a Család és Otthon rovat apró, tömzsi szerkesztőjéről, egyik ünnepélyesebben csengett, mint a másik.

De valamelyik év júliusában - ki ezt az évet említette, ki azt - történt vele valami. Egyik délután hirtelen rosszul lett, hazataxizott, aztán kivette a szabadságát, utóbb pedig hosszabb fizetés nélküli szabadságot kért. Mikor hó* napok múlva visszajött, mintha kicserélték volna: szótlán lett, magába zárkózott.. Sokszor félórák hosszat csak ült, és bámult ki az ablakon, mintha valahol messze járna, egy egészen más világban.

Fölleltem a kereskedő nyomát is, akitől a vitorlást vették. Nagyon jól emlékezett Matsra is, Pocakra is.

- Nem volt ki azoknak a négy kerekük, uram, egyiknek sem. Először is jött a kölyök egy bőrönd tízessel, és azt

mondta, hogy az apjával együtt évek óta spóroltak egy hajóra. Hogy egy csomó tízes, oké, felőlem, de az már mégiscsak fura, hogy egy bőröndben tartogatták, mikor bank is van a világon. A fickó pontosan tudta, milyen hajót akar, hanem mindenáron at akarta keresztelni. Már nem is emlékszem, hogy hívták azelőtt, de az új neve *Lady Hansson* vagy *Lady Johansson* lett, vagy valami ilyen marhaság. Rá kellett festenem ezt a hülye nevet, aztán áthajóztunk a halásztelepre. Ott volt aztán a kölyök apja, no, az is megérte a pénzét. Hallani sem akart a hajóról, amíg a matrósapkámat bele nem számítom az árába. No persze jó üzlet volt, hát odaadtam a sapkámat is, de aztán megbántam; szerencsesapka volt az, kérem, és azóta sem megy úgy az üzletem, mint annak előtte. Másnap aztán kihajózott vele a két sült bolond, és persze hogy a vízbe potyogtak, a hajó meg maga átvitorlázott a Sundon, egyenest a Ven szigetre. Nem esett nagyobb kár rajta, de másnap már telefonált a kölyök, és kérdezte, mennyiért venném visz-sza a vitorlást. Visszavettem, és~kerestem is rajta valamit; arra már nem emlékszem, mi lett később belőle.

A takarítónőt, Svensson asszonyt már nehezebb volt megtalálni. Végül egy nővére akadtam. Megtudtam tőle, hogy Svenssonné Ausztráliában él, és egy milliomos felesége.

- Úgy bizony - mesélte a nővére -, mindez azzal a háromezer koronával kezdődött, amit Nilsson szerkesztő úr küldött neki. A húgom majd a bőréből ugrott ki örömeiben, és egyenest Spanyolországba utazott nyaralni.

Augusztus közepére vártam vissza, de nem jött soha többé. Csak ez a levél jött tőle. Tessék, olvassa el maga is. *Drága Elzám! Üdvözlöd nevében a szerkesztő urat, és közöld vele, pénteken nem tudok takarítani menni, mert épp most mentem férjhez, és utazom Ausztráliába. Nem tudom, hogy boldogulnak nélkülem, kissé bánt is a*

lelkiismeret, de majd csak találnak valakit, aki rendben tartja őket. Szóval, üdvözölöm őket, és köszönöm a pénzt. A férjemet Kennek hívják, és új asszonynevem Tiveddleweth, hogy kiejteni hogy kell, azt ne kérdezd. El se hiszed, mennyire hasonlít a férjem Svenssonra. Mióta ő meghalt, nem hittem, hogy még egyszer találkozhatok magafajtajú emberrel. Ken annyi idős, mint én, ötvenegy éves, és kissé felvágós, hajszálynira mint Svensson volt. Azt mondja, hét szállodája van Ausztrá' liában, szóval jó lesz, ha egyben én mosok, hogy ott legalább rend legyen. Mindenkit üdvözölök, legfőképp Matsot!

Eddig bezárólag tehát mindenben ellenőrizni tudtam Mats Nilsson elbeszélését. Ami ezután következett, azt még a külső eseményekben is homály veszi körül. Itt legtöbb-nyire a Matstól hallottakra támaszkodom.

Bizonyos részleteknek azonban magam is nyomára jutottam. Főképp a korabeli újságok cikkeire és közleményeire gondolok.

Persze ezek is egészen mindennapinak tűnnek, és első pillantásra kevéssé különböznek a sok ezer többitől. De ha helyes összefüggésben olvassuk őket, szinte minden pontban megerősítik fiatal svéd barátom elbeszélését a valóban megtörténtekről.

Már másnap, hogy Mats beavatta apját a nadrágja titkába, visszaköltöztek malmői lakásukba.

Malmö egyik külvárosának ebben a kétszobás lakásában a legkülönösebb üzleti vállalkozás ütött tanyát, amelyet valaha is látott a világ. Rövid idő alatt, és titokban, nagyobb összegek fordultak meg itt, mint egy nagy vállalatnál egy év alatt. Hogy hány millióra rúgott ez, maga Mats se tudta, és soha többé nem tudja meg már senki.

De a kétszemélyes vállalatnak komoly nehézségekkel kellett szembenéznie. Meg kellett őrizniük titkukat. Sokan tanúsíthattak volna-kellemetlen érdeklődést e milliomos vállalat iránt, az adóhivatal például, hogy a rendőrségről ne is beszéljünk.

Legelőször is arra kellett valami hihetőt kitalálni, hogyan jutott Pocak pénzhez; nehéz lenne ugyanis megmagyarázni, hogy ő, akinek rendszerint egy pofa sörre sem telt, most egyszerre fizetés nélküli szabadságra megy. A két cimborá soká törte a fejét ezen. Végül Pocak bukkant a megoldásra.

- Te még sose voltál lóversenyen. De ez a trükk biztos. Figyelj ide.. Minden futamban indul vagy tíz ló. És persze egyik mindig nyér. Sokszor, ha a győztest sokan megfogadták, a nyereség csak néhány korona, de ritkán befut egy olyan gebe is, melyikre senki se gondolt. És akkor nagy pénz üti a szerencsés fogadó markát!

- Szóval játszunk el a pénzünket, és reménykedjük, hogy talán nyerünk. Azt már nem!

- Csakhogy nem vaktában játszunk ám. Minden futamban nyerünk! Mert minden futamban minden lovat megjatszunk! Érted'már?

- Többet veszünk, mint amennyit nyerünk!

- Világos, csak hogy ezzel megvan az alibink, értsd naeg! Egyszersmind az aprót nagyobb pénzre váltottuk.

Állati strapás lenne folyton körbemáskálni és váltani! Most hegyezd a füled! Fogadni lehet előre is, a városban van több fogadóiroda. Mindenütt megteszünk három lovat futamonként, így végül mindegyikre fogadtunk.

Senki sem fog gyanakodni, hisz nincs olyan sült bolond, aki így csinálná. Vasárnap aztán kimegyünk a pályára.

Elhelyezkedünk az újságírók közt, a sajtópáholyban. És én nyerek. Minden egyes futamban. Akármilyen szánalmas gebe fut be elsőnek, egyvalaki mindig a megfelelő lovat fogadta: Torkol Nilsson, úgy ám!

- És így érthető, miért kérsz fizetés nélküli szabadságot - mondta Mats némi gondolkodás után.

- Végre, hogy érted. Hétfőn reggel már mindenki tudni fogja a lapnál. Torkel nyert minden futamot, mondják. Megfogta az isten lábát. Hát nem zseniális?

Vasárnap megszerezték Pocak alibijét. Mats tanúja volt, hogy nyeri apja egymás után a futamokat. Mégis, kevés híja volt, hogy rajtavesszenek, és a nagy vállalkozás gyors véget érjen, mielőtt igazában elkezdődött volna.

Még hozzá amiatt, amit a felnőttek „emberi tényezőnek” hívnak -ez esetben Pocak miatt.

A Család és Otthon rovat apró szerkesztője ragyogó jókedvben lépett be a tribün mögötti sajtószobába. Jobbra-balra köszöngetett, fecsegett erről-arról, és szokatlan módon kihúzta magát. Ezen a vasárnapon biztosan tudta, hogy rövidesen ő kerül a középpontba, és életében először jelentős személy válik belőle.

Legelsőként is, mikor már eleget locsogott összevissza, sietett kijelenteni, hogy ő valójában mindent tud a lovakról. Tökéletes szakértő, csak hát sok éve titokban tartja ezt,

- Tudom, fiúk, hogy nektek, akik ebből éltek, kissé kényelmetlen szemtől szembe találkozni egy igazi hozzá* értővel. Ezért játszom csak úgy tízévenként egyszer, hisz nem akarom megsérteni az úgynevezett profikat, ó, a világért sem. Hanem ha aztán játszom, akkor annak rendje és módja szerint. Ezért aztán *re* szívjátok nagyon mellre* fiúk, ha nyerek néhány ezrest. Én már csak így szoktam.

A lósport-új ságírók Pocakra bámultak. Aztán Összenéztek, és jelentőségteljesen kacs'xit'.ttak.

Gyönyörű idő járt emberekre is, lovakra is. A tribünökön fehér napernyők virágoztak a napsütésben, a zászlók szelíden lobogtak, és a hangszóródba harsogott *az* indulózene.

A, lovak a starthoz álltak, a sorompó felemelkedett, és felhangzott az indító kiáltása: *• Gyeplőt húzz!

- Ahá, ott van már a győztes! - szólalt meg Pocak jó hangosan.

- Melyik az? - kérdezte valaki.

- Majd meglátjuk - felelt Pocak titokzatosan, és halkán kuncogott magában.

Az újságírók kezük mögé rejtették nevetésüket.

A negyedik futam után már egyikük sem nevetett. Nagy körben álltak Pocak körül, aki büszkén lobogtatott egy százkoronás bont.

- Semmi az egész - nevetett. - Bizony, fiúk, a hiba nem bennetek van. Itt áll valaki, aki már negyven éve tanulmányozza a lovakat. Többek közt Amerikában.

- Voltál is te Amerikában! - szólt közbe az egyik.

- Hja, ha az ember igazi lószakértő... Akkor nem elégszik meg egy ilyen kis nyúlfarknyi pályával, mint ez itt.

Mats az apjára nézett. Nem állta meg nevetés nélkül, ugyanakkor valami enyhe nyugtalanságot érzett.

- Ez az utolsó futam hétszeres pénzt fizetett - szólalt meg az egyik újságíró, - De ha Hófehérke nem bukik akkorát ...

- Épp ez az, hogy buknia kellett - vágta rá Pocak. -Már látszott, ahogy a starthoz állt. Te talán nem láttad?

- Izé,; r persze hogy... - nyögte szegény meggyőződés nélkül.

- Ez eddig négy volt - folytatta Pocak. - Meglátjuk, sikerül e végig mind a tíz futamban.

Néma csend támadt. Nyolc vagy kilenc újságíró állt Pocak körül, maguk is régi játékosok. Jól tudták, hogy ilyen nem történhet meg ezer közül egy esetben sem.

- Te Pocak - szólalt meg egyikük. - Felteszem a havi fizetésemet, hogy nem sikerül. Állod-e?
- És miből fogsz megélni? - érdeklődött Pocak részve-vően. - Különben ettől fájjon a te fejed. Én állom.
- Nem állód! - szólt rá Mats jó hangosan, hogy mindenkimegfordult és rábámult.
Mats hirtelen felismerte, milyen komolyra fordultak a dolgok. Ha Pocak megnyer minden futamot, nagy a kockázat, hogy az újságírók merő kíváncsiságból firtatni kezdik az egészet, és egyik-másik rájön, hogy valami hiba van a kréta körül, és akkor lőttek Pocak remek alibijének, sőt!
- Fogd be a szád, kölyök! - mordult rá Pocak, akit elkapott már a nagyzási hóbort.
- Nem állód! - ismételte Mats makacsul. - Mert akkor telefonálok Stockholmba. Tudod kinek. Elmondom, hogy újra játszani kezdted, és akkor megnézheted magad.
A Stockholmban élő mamával fenyegetőzni sportszerűtlen volt, tudta Mats, valóságos övön aluli ütés - de nem volt más megoldás.
Pocak zavartan bámult körül, és lassan mintha visszatért volna régi önmagába.
- A kockázat túl nagy, igaza van a kölyöknek - mondta végül.
Láthatóan felfogta, milyen nagy veszély környékezi. A következő futamot szántszándékkal „elvesztette”, a kollégák nagy kárörömére. Aztán sorra megnyerte a többi ötöt, és valaki kiszámította, hogy öt- és hatezer korona közötti összeget söpört be ezen a napon.
Hétfőn mondta is egyik kollégája a lapnál:
- Képzeljétek, Pocak tíz futamból kilencet megnyert tegnap. Megfogta az isten lábát. Nem is csoda, hogy fizetési nélküli szabadságot kér.

Pocak számára az egész kaland kezdettől valami „klassz” volt csupán. Napok múlva kezdte csak felfogni, hogy amibe belecsöppent, az nagyszerűbb dolog, mint amit valaha is megélt. És lassan megértette, hogy életében először van alkalma valami nagyot és jelentőset alkotni, valamit, ami még a *Skánes Dagbladnál* is fontosabb. ^r Csak egy szomorú oldala volt a dolognak - ezt be kellett ismernie, akár akarta, akár nem hogy senkinek sem mondhatta el. Egy ieike-plcike dicsekvés hébe-korba, és már nern nyomta volna a titok annyira "Pocak szívét, és egészen megbékélt volna jelenlegi beosztásával: hogy ő a világ két legnagyobb pénzcsempészének egyike. A másik nagycsempész, Mats, egészen más szemmel nézte a vállalkozást. Pocak, minden gyerekesége ellenére, felnőtt volt. ő nem talált abban semmi furcsát, hogy gyerekek halnak éhen, hogy egyik ember lebombázza a másikat; hogy sok millió gyereknek nem jut bicikli, vitorlázás a tengeren, sőt ház sem, ahol lakhatna. így van ez, és mindig is így volt, mondta Pocak. De Mats számára mindez napról napra felfoghatatlanabb lett.

- Csak azt tudnám - mondogatta - miképp érhetnék el, hogy akiken segítünk, ne legyenek maguk is olyanok, mint a felnőttek!
- Mi bajod van velünk? - kérdezte Pocak.
- Mind azt hiszitek, valakik vagytok, egyik felnőtt fon-tosabbnak hiszi magát a másiknál, és ha nem az, igyekszik azzá lenni.
- És a kölykök nem ugyanazt csinálják?
- Az igaziak nem. r
- ~ Azt hiszem, tévedsz - nevetett Pocak -, de inkább hagyjuk a szöveget, és húzogasd csak a tízeseket a zsebedből, hogy legalább csináljunk valamit.

A tízeseket nagyobb címletekre váltani csak egyike volt a sok nehézségnek. Mats és Pocak megoldották, ki-ki a maga módján. Reggelenként mindketten útnak indultak, bankjegyeiktől dagadozó tárcával. Benn a városban Mats felöltötte vállig csüngő szőke parókáját, füle mögé tűzött egy szivarcsutkát és füttyörészve belépett az egyik legnagyobb bankba.

- Alászolgája! - köszönt a nőre, aki a pénztárpult mögött ült. - Meleg van, mint a Szaharában, igaz?

- Különösen ilyen hajjal - felelt a nő.

- Hallja, mi lenne, ha a dolgával törődne, és nem ütné a nóziját mások hajába?

- Ezt a hangot kikérem magamnak!

- No né csak! - Mats elővette a szivarcsutkát és megszagolta. - Ki-ki a maga dolgával, akkor nincs hiba. Én például a Svéd Vas és Acélnál dolgozom. Ott másképp bánnak az ügyféllel. Mi akkor sem szólunk egy mukkot sem, ha egy kopasz hölgy állít be, de nem ám!

- A tárgyra! Mit óhajt?

- Nyugi, néni! A diri akarja beváltatni, ezt itt nagy címletekre.

Mats lecsapta a tárcáját, és kiürítette a polcra a tartalmát. A pénztárosnő nagy szemeket meresztett a pénzhalomra.

. - Mi az, nem látott még dohányt? És meg' van számolva. Itt a cédula. Harminckétezer-hatszáz. A pénztárosnő számolni kezdte a pénzt. v

- Ennyit rábízni egy ilyen ... - mormogta.

- Hja, van akiben meg lehet bízni. Maga talán nem ilyen?

- Hallja-e!..,

- Jó, jó, nem kell izgulni. Magára senki sem mondta itt, hogy kopasz vagy hasonlót. Mi a Svéd Vas és Acélnál tudunk bánni az ügyféllel, Mi haladunk a korrallal.

- A korrall!... - csuklott a pénztárosnő, és átnyújtotta a pénzköteget. Mats lassan és gondosan átszámolta és meghajolt.

- Viszlát, hölgyem!

Nagyjából ugyanebben az időben lépett be Pocak egy másik bankfiókba sötét öltönyben; gomblyukában vörös szegfű virított.

m - Jó reggelt, kisasszony - köszönt udvariasan, és rámosolygott a pénztárosnőre, jóllehet mindig azt vallotta, hogy „a nőknél csak egy kellemetlenebb van\ ha az ember leeszi az ingét”.

- Jó reggelt, uram - viszonzta a hölgy a kedves köszöntést.

- Ragyogó időnk van ma, nemde? Ilyen napon az ember minden bolondságra képes. No ne ijedjen meg, nem kérem meg a kezét. Úgy értem, az ember képes a saját kifutófiújává szegődni, ha szabad így kifejeznem magam. Andersson igazgató vagyok, a Svéd Vas és Acéltól. Úgy bizony. Némi aprópénzt szeretnék beváltani.

- Semmi akadálya uram - felelte a hölgy, aki már az ötvenes éveit taposta, és elvörösödött, ahogy Pocak negédesen félrehajtott fejjel rákacsintott.

- Olyan' biztos a dolgában? - kérdezte Pocak hamiskásan, és tárcája tartalmát a pultra ürítette. - Azt messziről látni kegyeden, hogy hivatása magaslatán* áll, de van-e ennyi pénze? Pontosán számítva huszonnyolcezer-kétszáz koronája?

- Természetesen, uram.

- Akkor lássuk. - És tíz perccel utóbb Pocak mélyen meghajolva*kilépett a nyári hőségbe, hóna alatt a tárca; a gomblyukában a szegfű versenyt virított az ábráza-tával.

Apa és fia futólag találkoztak két beváltás között

- Ne játszd túl! - figyelmeztette Mats az apját.

- Ne aggódj - felelte Pocak a véremben van, mint Hamletnek.

Pocak belépett egy harmadik bankba. Elnyűtt öltönyt viselt, fekete, szutykos művészkalapot, és riadtan pislogott maga körül, mintha minden pillanatban attól félne, hogy hátba támadják. Két elvászott öreg koffert cipelt

- Fiatalember - suttogta reszketeg hangon a bankhivatalnoknak, és mélyen áthajolt a pult fölött - Ugyebár mindenünnen betörésekről hallani, ilyenkor nyáron...

- Ügy van - felelte bizonytalanul a hivatalnok.

Pocak most olyan halkra fogta a hangját, hogy csak bá

gyadt susogásnak hallott, A bankhivatalnok - csodálkozva hajolt közelebb, hogy valamit kivegyen belőle.
vj- Ez itt minden vagyonom. Nagyon félek. Eddig az ágy alatt tartottam,.. Egy életen át kuporgattam össze.
Meg* ért engem? Minden megeshet, bárkiben csaló rejtőzködne-tik manapság.

Pocak közben merően bámulta a bankhivatalnokot.

- önben, ugye... megbízhatok? - dadogta. _
- Természetesen, uram - felelt a fiatalember. - Természetesen.
- "Mert azt hittem egy pillanatig... úgy nézett ráni...
- Nyugodjék meg, uram. Bennem megbízhat.
- Szeretném a pénzemet széfbe helyezni. Biztosak az önök széfjei? *
- Mint a halál. Pocak Összerezzen.
- Halál? Micsoda borzasztó szavakat használ!
- Ugy értem, hogy tökéletesen biztosak. Bocsásson meg.
- És mibe kerül egy széf bérlete?

A fiatalember a koffereket méregette.

- Ezek tele vannak*. ., mind ... pénzzel?
- Persze. Tízesekkel. Egész életemben tízeseket gyűjtöttem.
- Hát, egy közönséges széf tizenöt koronába kerül, de ha ezt mind elhelyezi, legalább öt vagy hat széfre lesz szükség, mert egy széf túl kicsi hozzá.
- Teremtő atyám, annyira nem telik nekem. Hiszen az,, iszonyú nagy summa!
- ~ Beválthatnánk nagyobb címletekre.
- Csak nem képzeled, hogy megválók a tízeseimtől!
- Hát, kérem, a pénze úgy is éppen annyit ér. De ha tetszik, újra tízesekre váltjuk, mikor kiveszi a pénzt.

Pocak szótlánul álldogált, és úgy tűnt, agya lázasan dolgozik a nagy kajla kalap alatt. Ujjaival idegesen dobolt a pulton.

- Ügy látszik, nincs más megoldás - szólalt meg végül. - Egyébként túl drága lenne.

- Akkor hozzá is láthatunk. Mennyi pénzt hozott?

- Hetvenhatezer-háromszázhuszat - suttogta Pocak,

- Ezresekben és százasokban szépen befér egy széfbe is. Jó lesz így?

Pocak bólintott. A fiatalember kiborította a két koffer tartalmát, és számolni kezdte. Jó ideig eltartott. Végül a pultra rakott hetven ezres bankót, a fennmaradó Összeg fejében pedig százásokat és tízeseket.

- Hát kérem. Ennek már elég lesz egy széfet bérelni. Parancsoljon kitölteni ezt a blankettát.

- Mit mondott, mennyibe kerül a széf? - ^Tizenöt koronába.

• - Az rengeteg - rázta a fejét Pocak. - Annyira nekem nem telik. És nem merek tovább itt maradni. Bármelyik pillanatban ránk törhetnek a bankrablók!

Idegesen felkapkodta az ezreket meg a többi bankót, behajigálta őket az egyik üres kofferba, háromszor is megemelte fekete kalapját és elviharzott.

- Micsoda népek vannak! - sóhajtott a bankhivatalnok, és csüggedt ábrázattal kötegelni kezdte a tízeseket.

,4.

Július 21-én, vasárnap csomagolta be Mats és Pocak az első küldeményt. Pocak még előbb szerzett egy óriási papírdobozt a laptól, és Mats már hajnalban nekilátott a „munkának”: a tízesek előhuzigálásának. Pocak kötegelt és számolt.

Még késő este is javában folyt a munka. Mats már alig emelte a jobb karját. Pocak monoton hangja úgy zümmögött, mintha egy méh szabadult volna a szobába: hetvenhárom, hetvennégy, hetvenöt, hetvenhat, hetvenhét...

Tizenegy tájban a doboz kezdett megtelni.

- Mennyi van már? - kérdezte Mats.

- Hétszáztizentöt... nyolcszázharminchét... kilencszáz-harminc ... negyven... ötven... na, most belezavartál!

- Szerencse, hogy sikerült annyit beváltammk. Mégiscsak gyanús lett volna, ha csupa tízest küldünk. Te apsií írd meg a levelet, én addig a maradékot számolom. A doboz mindjárt tele lesz.

Pocak az írógéphez ült. Utálok levelet írni - morogta. - Sosem tudom, hogyan kezdjem el.

- Ez nem közönséges levél. Költened kell. Ihlettel.

- Kedves Külföldi Árva Gyermek Segélyalapja! -kezdte Pocak. - Kedves Segélyalap; nem hangzik ez irtó hülyén?

- Nem érdekes - mondta Mats. - Fő, hogy benne legyen, aminek benne kell lennie.

És Pocak írt. Eleinte keservesen ment, de lassanként egészen belejött, és végül már annyira elmerült benne, hogy megfeledkezett éhségről és fáradtságról, mindenről

Igen öreg ember vagyok. Egész életemben, egy vágy vezérelt, hogy nyugodt öregségemet biztosítsam. A biztonságot sohasem ismertem, mivel születésem óta árván nőttek fel. Keserves életem volt, sok nehéz évet éltem át. Idővel egyre jobban kezemre játszott a sors, tehetős ember lettem. Mégis szüntelenül bennem lappangott a rémület, hogy egy nap elveszthetek mindent, és az éhhalál fenyeget. Ezért tettem félre minden évben vagyonom egy részét, hogy biztos helyen tartalékoljam. Most azonban, hogy időm végét közeledni érzem, amikor visz-sza kell térnem őseimhez vagy akárhová (az ilyesmit senki se tudja biztosan), nos, amíg időm még engedi, szeretnék a pénzzel használni, örömet szerezni. A mi országunk sem földi paradicsom, de odakint a nagyvi

lúgban sokkal rosszabb a helyzet. Elsősorban a gyermekekre gondolok. Ezt a pénzt olyan gyermekekhez kell eljuttatni, akik elvesztették szüleiket. Így rendelkezem, és a Segélyalapnak ezt kell követnie, különben élve vagy halva, de valami módon vissza fogom vonni ado~ mányomat! A mellékelt pénzüsszezből (mintegy nyolc százezer svéd koronából) Bara Neudában (ez a helység Afrika keleti partvidékén található, ahol a népesség nyo~ mora minden képzeletet meghalad) iskola építendő árva gyermekek számára. A gyermekeket itt olyan hivatásra kell felkészíteni, amelyet maguk választanak. Kívánságom azonban, hogy minél többen válasszák a nevelői hivatást, hogy később maguk is segítsenek a gyermekek sorsán. A Segélyalap legjobb belátása szerint terveztesse éjs rendezze be az iskolát, de kikötésem, hogy mellette futballpályát is létesítsenek. Továbbá alapítványom úgy osztandó be, hogy a növendékeknek legalább évente egyszer, és legalább egy hét időtartamra biztosítsák tengerparti üdülést, hogy ott horgászhasanak, vitorlázhasanak, vagy ami nekik tetszik. Az iskola viselje a „Torkel Matsson” nevet; ez egy rokonom neve, aki egyszer egy huszonötfillérest adott nekem, és az ilyesmit öregkorában sem felejt el az ember. Viselje hát gondját alapítványomnak a Segélyalap a legjobb igyekezettel, és jaj annak, aki valamit is eltulajdonít keservesen gyűjtött pénzüsből; azt utolérem mindenképp, és rúgok beléje hátul!*

Ui. A nevemet nem tüntetem fel. Nem vagyok ugyanis felvágós.

Pocak felsóhajtott. A záradék nem volt igaz, mert aki a tevelet épp az imént befejezte, bizony felvágós volt egy icipicit, /

- No, ezt hallgasd meg! - szólt, és felolvasta a levelet.

- Klassz, mi? - nevetett, amikor a végére ért. - Remélem, ilyesformán képzelted.

Hogy nem kapott választ, hátrafordult. Mats feje a nagy ebédlőasztalon feküdt. Lecsüngő jobb kezében még ott szorongatott egy tízest.

Az aranynadrágos fiú elaludt. Pocak hozzálépett, óvatosan kivette a pénzt az ujjai közül, és a dobozba tette, amely már repedésig telt bankjegyekkel. Gyengéden felemelte fiát, és az ágyhoz vitte.

Nézte, nézte a sápadt, vékony arcot.

- Ejnye, főnök - suttogta -, elaludni munka közben! Hiába, kisfiú vagy te még. És mégis úgy- tűnik, neked van több eszed kettőnk közül.

Nagyon vigyázva levetkőztette a fiút, betakarta, és a párnája alá gyűrte a viseltes barna nadrágot.

- Reméljük, hogy neki lesz igaza - gondolta a rovatvezető, és szeretettel megsimogatta a fiú arcát. - Neki lesz igaza, és a Torkel Matsson Iskola növendékei jobbak lesznek, mint mi vagyunk!

Pocak maga helyezte el a levelet a pénzhalom tetején, erős zsineggel átkötötte a dobozt, és visszaült az írógéphez, hogy kitöltse a csomagszállító levelet. Cím: Külföldi Árva Gyermek Segélyalapja, Stockholm. Feladó... némi töprengés után írta: A, Andersson, Skatgränd 123, Malmö. Tartalom... a tömzsi szerkesztő felhívta a szemöldökét, hogy ráncai a szokásosnál is mélyebbre szántottak homlokán. Aztán világosság gyúlt agyában.

Elégedett mosollyal gépelte: Papírpénz.

Odakint némán nyúlt el a külváros. Pocak halkán ablakot nyitott, és mélyeket lélegzett a langyos nyáréjszakában. Jó darabig állt az ablakban, és szimatolt, mint egy kutya.

Kint nem sok volt, ami illatozzék, meg nyáridőn sem, de ha elég soká állt az ember, megérezhette a tenger szagát, amely a körengetegen át elért idáig is, ahol még tíz éve tornácos faházaikban parasztok aludtak, és búzavetés érett a nyári éjszakában.

Pocak sóhajtott, levetkőzött, és ágyba bújott a *Sh&nes Dagblad* aznapi számával. Felkattintotta az olvasólámpát, és kissé kábán az egész napi munkától, kedvenc lapjába mélyedt.

A Család és .Otthon oldalon kezdte, hogy lássa, hogy boldogulnak nélküle. Néhány bekezdés után már halkán, de annál cifrábban káromkodott Csak hát a szitkok annyit sem érnek^ mint a hétmérföldes csizmájú tengeri szél; egyik fülön be, másikon kL •

Aztán elolvasta a képregényeket, és végül az elejére lapozott, hogy lássa, áll-e még valameddig a világ, vagy már valahol valami örült készíti az atombombákat. Úgy találva, hogy e tekintetben pillanatnyilag nem kell aggódnia, továbblapozott. Egy vastag betűs cikk akadt meg a szemébe, és egyre fokozódó érdeklődéssel olvasni kezdte.

ARCÁTLAN LOPÁSOK HULLÁMA SÖPÖR VÉGIG AZ EGÉSZ ORSZÁGON

Az ország legkülönbözőbb pontjairól jelentettek az utóbbi időkben titokzatos és példátlan lopásokat. Kétségtelen, hogy egy hallatlanul merész és gyakorlott betörő garázdálkodik országszerte. A rendőrség mind ez ideig a legcsekélyebb nyomot sem találta.

Gunnar Svensson szőnyeg-nagykereskedő, népszerű nevén Szőnyegsvensson, az ország egyik leggazdagabb embere, csütörtökre virradó éjszaka mintegy nyolcvan* ezer koronát veszített el kis címletekben. Szőnyegsvensson maga vitte haza a bevételt előző este tizenkét stockholmi fióküzletéből. Az összeget, amely közlése sze

rint mintegy hatszázezer koronára rúgott, „tolvajbiztos” páncélszekrényében helyezte el. Szőnyegsvensson kije* lentette, miszerint százszázalékosan meg van győződve, hogy a szekrényt bezárta. Rajta kívül, mint mondta, senki sem ismeri a zár kombinációját. /

Ennek ellenére a titokzatos betörő behatolt a villába, elszurrant Szőnyegsvensson mellett, aki mindig a páncélszekrénye közelében alszik sörétre töltött pisztollyal a párnája alatt, kinyitotta a roppant komplikált zárat, félrelökte a nagyobb címletű bankjegyeket, besöpörte a tízeseket, bezárta a páncélszekrényt, és újra elosont a tulajdonos mellett. Ha még figyelembe vesszük az utóbbi állítását, miszerint ő „arra is felébred, ha egy pók hálót sző a harmadik szobában”, akkor fogalmat alkothatunk, milyen rendkívüli ügyességgel dolgozott a tolvaj. - Az ország más pontjairól/ is jelentettek az utóbbi héten egy sor hasonló lopást. A tolvaj a jelek szerint a legnagyobb akadályokon is áthatol, tökéletesen nesztelenül és anélkül, hogy a legcsekélyebb nyomot is hagyná maga után. Roppant alaposan dolgozik, és sohasem tulajdonít el nagyobb címletű bankjegyeket, amelyek révén könnyebb lenne nyomára akadni. Hasonló megvetést tanúsít a pénzermék iránt. A rendőrség igen nagyra értékeli minden felvilágosítást vagy adatot olyan személyről vagy személyekről, akiknek birtokában gyanúsan, sok tízkoronás bankjegy található. A detektív hajlamú nagyközönség kéri, tartsa nyitva a szemét!

Pocak még sokáig szorongatta az újságot, miután a cikket elolvasta.

- A mindenségít - mormogta végül. - Hát így állunk!

5.

Pocak még elalvás előtt kivágta a cikket, és a levéltárcájába rejtette.

A következő hét esős, szeles volt, de a kis kétszobás lakásban teljes gőzzel folyt a munka. Mats már tökéletesen belejött a pénzhúzogatóba, jobb karja úgy dolgozott, mint egy gép dugattyúja, és Pocak az ujját nyálazgatva számlálta a pénzt, mint a legutolsó pénztáros.

A tízesek harmadrészét váltották nagyobb címletekre. Pocak gyakrabban váltott áöltözetet, mint a királyok inget. Éjjelenként aztán új leveleket költött, egyik bolondosabb volt, mint a másik. És a tömött csomagok sorrendre érkeztek a Külföldi Árva Gyermek Segélyalapja címére.

Egy nagy térképen Mats gombostűkkel jelölte meg a hamarosan felépülő iskolák helyét: a Torkel Matsson Iskolát Bara Neudában, a Nilsson Házaspár Iskolát az algériai Kasszid-Abam mellett, a Svenssonné Iskolát Délkelet-Indiában, a Nils Matsson Iskolát a braziliai Minas Gerais-ban és a Tork-Mats-Nils Iskolát Észak-Pakisztánban.

Az eddig csendesen tengődő Segélyalap x hirtelen felvirágzott. Pocak felolvasta Matsnak a *Skånes Dagblad* cikkét, amely az első adomány beérkezéséről tudósított.

FANTASZTIKUS ADOMÁNY AZ ÁRVA GYERMEKEK SEGÉLYALAPJÁNAK

Páratlan összegű adomány érkezett tegnap a Külföldi Árva Gyermek Segélyalapjának címére. Az összeg, amely egy közönséges kartondobozban került kézbesítésre, a számítások szerint meghaladja a 800 000 koronát, és egy Bara Neudában felépítendő iskola céljait van hivatva szolgálni. Az adományozó meg akarja őrizni névtelenségét. A titokzatos jótévő a jelek szerint egy különös idős úr, ami kitűnik a mellékelt levélből és abból, hogy

a szállítólevél „tartalom” rovatába az igazságnak megfelelően, de nem minden humor nélkül, ezt írta; „Pa* pírpenz”!

- Nem minden humor nélkül! - mosolygott Pocak elégedetten. - Egy író veszett el bennem!

Pocak lopva olvasta az újságokat, és egyre idegesebb lett. „Az arcátlan tolvaj” szélében-hosszában garázdálkodott az országban. A legtitokzatosabb módon tűntek el nagy Összegek, mindig tökéletesen nyomtalanul. A károsultak mindig igen gazdag emberek voltak.

Pocakot kiverte a hideg veríték, valahányszor elképzelte magát hátralevő életében a rács mögött.

- Mi lenne, ha kivennénk néhány nap szabadságot? -kérdezte a fiától. - Ránk férne egy kis pihenés. Csak néhány napot.

- Atyaisten! - kiáltott Mats, nem is figyelve apjára. A térképet tanulmányozta. - Annyi biztos, hogy sok évi munka áll előttünk.

- Csak néhány nap szabadságot... - kezdte újra Pocak.

- Majd - felelte Mats kurtán.

- Ha a nadrágod helyében lennék, akkor is jólesne egy kis pihenés - könyörgött Pocak. - Smálandba megyünk.

Egyik kollégámnak van ott egy nyaralója, azt kibérelhetnénk.

- Idegesít valami? - kérdezte Mats, és apja szemét fürkészte.

- Ugyan már, dehogy. Autót bérelünk, és reggel indulunk.

- Oké - bólintott Mats. - Előttünk áll az egész élet.

- Bár úgy lenne - mormogta Pocak maga elé.

Másnap felszakadt a felhőtakaró; a láthatárig nyúló arany* sárga síkságon suhantak; az ég kék buraként boiult a világra, üvegén fehér felhők libegtek.

„Szép nap virradt a világ két legveszélyesebb betörőjére”* - gondolta Pocak.

Mats mellette ült, és szótlánul gyönyörködött a pompás látványban. Mintha megsejtette volna, mi jár apja fejében.

- Igazán furcsa - szólalt meg.

- Micsoda?

- Az, hogy mindezt titokban kell csinálnunk. Mit gondolsz, mi történt volna, ha az embereknek nyíltan elmondom ezt a nadrágügyet?

- Nem hitték volna el.

- És ha mégis?

- Nem ilyen egyszerű a dolog. Nem hitték volna el, de leállították volna az egészet. Abban biztos lehetsz.

- Mert segíteni akarok? Miért akadályoznának meg ebben? Mind arról pofáznak torkukszakadtából a parlamentben meg a tévében és mindenhol, hogy segítenünk kell a fejlődő országok nyomorgóit. Minden embernek joga van az élethez, ezt tanuljuk, mióta csak az iskolába betettük a lábunkat. Mindez csak süket duma lenne?

- Ha cselekvésre kerül a sor, legtöbbször bizony csak süket duma marad belőle. Hanem egyvalamit tudnod kell. A pénz valahonnan jön. És fejedet teheted rá, hogy akik elvesztették, vissza akarják szerezni.

beszéljünk többé pénzről - mondta Mats némi hallgatás után. - Nemcsak^ az ujja, a szája is piszkos lesz tőle az embernek.

Smáland fenyőerdőkkel borított hegyei előttük bukkantak ki a síkságból. Vagy ötven kilométert mentek még az emelkedő országúton, aztán befordultak egy keskeny mel-lékútra, és óra múltával egy tanya előtt álltak meg.

- Itt fogunk lakni - mondta Pocak. - Távolságtól, rendőrségtől és minden ilyen átoktól. Itt süthetünk nyár

son kolbászt, olvashatjuk a világ legjobb lapját, a *Skánes Dagbladot* és fürödhethünk a közeli tóban. Illetve a für-dést inkább rád hagyom. Nekem pillanatnyilag nincs sok kedvem hozzá.

6.

Mats három nap horgászott a tavon. Tomanadrágban ült, lassan a szeplők összeértek rajta, és egész teste szép egyenletesen leburnult.

Pocak meg egy függőágyban heverészett ezalatt, sörét iszogatta, a *Skánes Dagbladot* olvasta, és lázasan^ törte a fejét.

Estéknént tüzet gyújtottak a kandallóban, és Pocak fantasztikus kalandjait mesélgette; olyan pompásan kicifrázta őket, hogy épeszű ember egy, kukkot sem hihetett el az egészből .

A negyedik nap délután Mats a közeli üzletbe karikázott ennivalóért és sörért. Szokás szerint a nadrágzsebébe nyúlt, és elővett egy bankjegyet. Rá se nézve^ nyújtotta a boltosnak, aki nagy csattanással kinyitotta a pénztárgépet, beütötte az összeget, és leszámolt Mats elé kilencvenkét koronát.

- Tévedés lesz - csodálkozott Mats. - Tízest adtam!

- Ilyen tízesekből elfogadnék egy zsákkal - mosolygott a boltos, és felmutatott egy százkoronást. - Ezt kaptam.

- Sose hittem az egészet - csóválta a fejét Pocak

és ezt még annyira sem hiszem. Az ördög nadrágja ez, akár hiszed, akár nem.

- Legalább megússzuk a beváltást. A nadrág maga köp százásokat tízesek helyett. Most kapcsolhatunk csak r^ igazán!

- Én kezdek félni.

- Mi a csudától?

- Egy s másától. Tízesekkel, az még csak apró tolvajlás, de százasokkal már komoly lopás - mondta Pocak, és iszonyodva gondolt a kenyérre és vízre meg a rácsos ablakra.

- Blabla - legyintett Mats. - Végül is nem te gurítottél a pénz előráncigálásával, ugyebár. Tökéletesen ésszerű újtásról van szó, nagyon okos a nácitól, hogy erre rájött.

- Azt hiszed, ő is gondolkodik?

A kandalló előtt ültek. Mats épp imént tartott bemutatót nadrágja legújabb tudományából. Künn az erdő már sötétbe borult, messziről feketerigó fütyentett, és odalent békák brekegtek a parton. ' '

- A dolog^ így áll, és kész - ásított Mats.- - Folytasd inkább, amit tegnap meséltél.

- Hol is tartottam?

- Ott tartottál, hogy az Amazonason eveztetek felfelé, hátad mögött azzal a sötét alakkal.

- Ahá, igen - mormogta Pocak komoran. - Kutya helyzet volt, kutyább, mint amiben most vagyunk. Vagy ki tudja? Ennek ugyanis még nem látjuk a végét. Szóval, eveztem, egész testemen ömlött a veríték, de tudtam, hogy bármelyik pillanatban beköszönhet az esős időszak, és az esős időszagnál komiszabb dolog nem is érheti az embert, persze az életfogytiglani fegyházat leszámítva ...

Pocak a tűzbe bámult, de folytatta.

- Ahogy mondtam, mögöttem evezette az alak, igazán a legsötétebb fajta, de hogy olyan gonosz legyen, amilyen volt, azt nem is álmodtam volna. Se szó, se beszéd, egyszer csak úgy vágott hátba az evezővel, hogy egyből belefordultam a vízbe, örült kacajt hallatott, és azt hiszem, valóban örült volt, és mint a nyíl, suhant el mellettem a csónakkal. Ott maradtam az Amazonas vizében, harminc krokodiltól körülvéve. Ilyen helyzetben egy, módja van csak a menekülésnek: ha az ember halottnak tette magát, mert hullára vadászni, az nem sport a krokodilnak,

ugye érted? Hullamereven feküdtem hát a vízben, és lassan sodortattam magam a part felé. Ráadásul igyekeztem úgy búzleni, mintha már napok óta lebegnék holtan a vízben. Akárhogy is, a trükk bevált. Igen, igen, magad is láthatod. Itt ülök melletted, és kutya bajom. Egyelőre. Ez az, egyelőre legalábbis.

- Folytasd, apsi.

- Kimásztam a partra, elcsigázva és éhesen, mégis jókedvűen - folytatta Pocak mélabúsan. - Alig ötszáz kilométerre volt a legközelebbi falu, ez igazán nem ok arra, hogy az ember bűnnek adja a fejét. Rögtön útnak is eredtem. De képzeld, alig sétáltam hetven vagy nyolcvan kilométert, amikor borzalmas dolog történt. Hirtelen ott termett előttem egy fekete mamba, a világ legmérgeesebb, leggonoszabb és legvadabb kígyója, ott táncolt a farka végén az ösvény közepén. Nem volt menekvés, egy szempillantás alatt belém mart, és már kúszott is vissza a dzsungelba, mint aki jól végezte dolgát. No mármost, mamba-marás ellen nincs a világon orvosság, csak egy: a whisky! Szerencsére volt nálam egy fél üveg, egyből felhajtottam

•••

- És aztán? ...

- Whisky - suttogta Pocak ábrándosan. - A haverom, akié ez a ház, mondott valamit...

Olyan hirtelen pattant fel, mintha valóban mamba csípte volna meg, és kirohant a konyhába. Egy flaskával és egy pohárral tért vissza.

- Rám fér egy kicsi - mentegetőzött.

Töltött és ivott. Egy darabig némán ült, és kortyolgatta az italt. Időnként a tűzbe pislogott, végül felhajtotta a> maradékot.

- Mats - szólalt meg valamit el kell mondanom.

- Mi az?

- Azt hiszem, tudom már, honnan jön a pénz.

Pocak egy újságkivágást húzott elő. *• Itt van egy cikk, pár napja vágtam kí, gondolom, ez sok mindent megmagyaráz.

A „FIVE BAD BOYS” BEAT-EGYÜTTES FELOSZLIK -TITOKZATOS RABLÁS A HÁTTÉRBE í Feloszlik a népszerű „Five Bad Boys” együttes! A leg-újabb^és eddig legnagyobb botrány beatkörökben! Az együttest, amely az utóbbi két évben milliókat keresett, és vezetett minden népszerűségi listán, tegnap reggel "véres verekedés robbantotta szét. A fekete szemű dobos, WUly Boy (Anders Akerjund) két fogát kiütötték, ^Benny Boy (Róbert Backvall) bokája ficamodott, mikor sípcsonton rúgta Kenny Boyt (Ragnar Gustafsson). Hello Boy (Bo R. Bergman), akit enyhe agyrázkódással szállítottak kórházba, kitepte a haját Johnny Boynak (Bertil Nilsson), minden svéd süldő leány bálványának.

A beategyüttes menedzsere, Gert Brand, aki az eseménynél nem volt jelen, így nyilatkozott: „Derék fiúk! Végre megmutatták, hogy megérdemlik a művésznevet!”

Mindazonáltal joggal merül fel -a kérdés, vajon valóban csak ilyen ravasz reklámtrükk áll-e a nagyszabású incidens mögött? Az együttesnek ugyanis különleges megállapodása van a parkszínpadokkal, és bevételeik fele' ilyen forrásokból származik. Előadások után a fiúk maguk szokták hazavinni sportszatyrukban a bevételt, ami legnagyobbbrészt tízkoronás bankjegyekből áll. Közlésük szerint a szóban forgó éjszakán nem kevesebb, mint kilenc tömött táskát őriztek a hotelszobájukban. A „Five Bad Boys”, hogy fanatikus rajongóik zaklatását elkerüljék, rendszerint egyazon hotelszobában laknak, és egybehangzó állításuk szerint este bezárták az ajtót. A* kulcs a zárban volt, belül, és reggel is a helyén találták,

Felébredve azonban csak üres táskákat leltek, a pénz eltűnt >

A verekezés akkor robbant ki, amikor Kenny Boy megvádolta Johnny Boyt, hogy ő eresztette le a táskákat az ablakon át lányrajongói egyikének. Az ugyanis valószínűtlen, hogy valaki az ablakon át hatolt volna be, tekintve, hogy a szoba a kilencedik emeleten van.

Hogy mekkora az eltűnt összeg, arra nézve egyik ti-nédzserbálvány sem tudott megközelítő összeget sem megjelölni, de kétségtelen, hogy vagy fél tucat számjegyű összegről v^n szó.

Johnny Boy (aki elvesztette a haját), így nyilatkozott a *Skánes Dagblad* tudósítójának: „Boldog vagyok, hogy megszabadulhatok attól a négy, idiótától. Két éve pokollá teszik az életemet. És hogy épp az én hajamnak estek, annak egyszerű a magyarázata: ők mind parókát hordanak. Igazi hajam csak nekem van.”

Azaz volt (A szerkesztőség megjegyzése).

- Kár, hogy nem voltam ott. Pipec bunyó lehetett -vihogott Mats.

- Nos, érted már? Mats hallgatott.

- Mert én nem - szólt Pocak kis idő múltán. - De egy biztos: a titokzatos betörő nem más, mint a te nadrágod!

- Csak nem képzeled, hogy a nadrágom éjjelenként eljár garázdálkodni?

- Tartsd meg a hülye vicceidet! Értsd már meg, félek! - csattant fel Pocak. - Fogalmam sincs, hogy megy az egész, de az ellopott pénz valamiképp a te nadrágodban köt ki.

- De hiszen már sok milliót küldöttünk széjjel! Itt meg mégiscsak jóval kisebb összegről esik szó.

- Itt igen - bólintott Pocak, és húzott egyet a whiskyből de nem tudni, hányan vesztek el egy vagy néhány

tízest. Normális ember nem rohan a rendőrségre, mert egy tízes eltűnt a tárcájából. Nem, ezen már én is töprengtem. Cselesen dolgozik ez a te nadrágod. Innen egy kicsit, onnan egy kicsit, aztán hirtelen negyven- vagy ötvenezret. Ügy bizony. Ezért félek én most, hogy megindultak a százasok. Nem vezet ez jóra, nem, nem, - Már miért ne?

- Mert most már nagy pénzek forognak kockán.

- Ügy érted, hogy kifosztjuk az országot vagy ilyesmi?

- Nem, azt nem hiszem - felelte Pocak, és igyekezett Sherlock Holmes képét öltetni magára. - Azt hiszem, hogy a nagy pénzeket majd külföldről szedi be a nadrágod.

Mats elgondolkodott. Aztán felnevetett.

- Ennek a Johnny Boynak négy sportkocsija van -

mondta. - Olvastam valahol. Hát az ötödikről most lecsúszott. És még a haja is ráment, hihihi!

- Még van kedved vihogni! - morogta Pocak.

- Ha berezeltél és le akarsz lépni, tessék! - ugrott fel Mats, - Én nem tartlak vissza. Megkapod a fizetésedet is. De én folytatom. Amennyire és ameddig csak tudom. Csak nem fogják a már felépült iskolákat lerombolni, hogy a pénzüket visszaszerezzék?! És az meg egyenesen igazságos, ha a külföldiek is kénytelenek lesznek hozzájárulni a nagy célhoz: az új világ felépítéséhez! Hanem új trükköket kell kieszelni. Nem szabad lebuknunk! No, apsi, benne vagy?

- Benne hát - sóhajtott Pocak. - Remélem, közös cellába kerülünk. Ha tekintetbe veszik az enyhítő körülményeket ...

'7.

Egy egész vasárnapot szenteltek az új trükkök kieszelésé-^{*} nek. Pocak a függőágyban hevert, és az égen vonuló apró felhőket bámulta. Vézna ötletek szappanbuborékjai röppentek elő a fejéből, és pukkantak szét a következő pillanatban.

Mats a fűben ült, és ő is töprengett a maga módján. Körülötte zsongott ezer hangjával a svéd nyár, méhek és dongók zümmögtek, szöcskék zizegtek, madarak csiviteltek. De Mats arra a világra gondolt, amely ezen a kis körön túl fekszik: az érthetetlen, az örült világra, amelyben a felnőttek addig is egy sereg bolondságot művelnek, amíg a tyúk egyet pislog.

- Le a felnőttekkel! - szólalt meg Mats.

- Mi bajod? - riadt fel Pocak.

«- Ezzel a nadrággal a világ elnöke lehetnék, és eligazíthatnám a sorsát.

- így szokott kezdődni - legyintett Pocak. - Felbukkan egy figura, hogy eligazítsa a világ sorsát, aztán csak há-

ború lesz belőle, és minden szörnyűség megint. Nem kezdesz már te is felnőtt lenni, mondd?

- Nem úgy, ahogy te gondolod.

Sokáig hallgattak, és a „trükkön” törték a fejüket.

- Nem könnyű a dolgunk - mondta végül Pocak. -Csomagot küldeni már túl kockázatos. A rendőrségünk rendkívül ostoba lenne, ha nem fedezné fel az összefüggést a Segélyalaphoz küldött meg az eltűnt pénzek között. Kalózmódszerekhez kell folyamodnunk!

- Hogy érted?

- Váltani, ugyebár, nem kell többé. Akkor pedig küldhetjük a pénzt közönséges nagyalakú borítékban is. Egybe biztosan befér száz darab papírpénz. Száz borítékkal az már egymillió. De nem egy helyen adjuk fel őket, hanem összevissza. A legbiztosabb módszer, ha autóba vágjuk magunkat, keresztül-kasul járjuk az országot, és egyet fel-hadunk itt, egyet ott. Így próbáljanak a nyomunkra jönni!

- Nem. is olyan marhaság - bólintott Mats. •

- Van itt egy kis ész, mi? - dörzsölte a kezét Pocak. -* Egyszer tettem egy világraszóló felfedezést, az úgynevezett agglagénygombbal, ami sose szakad le. Ha fel nem fedezik előttem, ma már milliomos lennék. Hanem ide süss! Van még egy ötletem. Ha már úgylis mindenfele járunk, egy⁵ füst alatt közvetlenül, utalványon is feladhatunk némi pénzt. No nem sokat, pár ezret egy-egy alkalommal. Feladónak íránk ilyesmit: Nilsson névcsalád, Hansson névcsalád, Johansson, Andersson névcsalád, mindegyikre mást. Jó kis hamis nyomot adunk, mi? Majd kisütik, hogy egyes névcsaládok is gyűjteni kezdtek, mióta az újságok annyit írnak a Segélyalap adományairól. Hogy tetszik?

- Jó ötlet.

- Jó? - kiáltott Pocak. - Egyenesen zseniális! Most már csak borítékot kell szereznem, és neki is láthatunk. Mennyire lesz szükség?

- Ezerre - mondta Mats.

- Ezerre?!¹

- Az tízmilliót jelent, kezdetnek elég. - Mats egy szöcskét figyelt, aki úgy dörzsölte össze az ugrólábait, mintha egy hatalmas szimfonikus zenekarnak készülné beinteni.

Tízmilliót! - nyögte Pocak, és leugrott a függőágyból. ~ Te jószágú, hová fog_{NEZ} vezetni í

- No és persze bélyeget is, el ne felejtse! - folytatta Mats. - És ne egy helyen vedd meg az összes borítékot! Egy helyen legfeljebb százat. Amíg odajársz, én nekiállok százakat termelni.

Mats két álló nap húzogatta a százkoronásokat. Pocak számolt, levelet címzett, és bélyeget ragasztott, hogy végül már a torkában is a ragasztó ízét érezte. Úgy döntöttek, hogy nemcsak a Segélyalapnak, hanem más segélyszervezetnek is küldenek a pénzből; a Rádda Barnennek, a Vöröskeresztnek és másoknak is.

Július végére járt, mikor elindulhattak „kalózútjukra”. Két hét alatt majdnem tízezer kilométert száguldoztak, keresztül-kasul az országban. Sok ezer borítékot postáztak, a bennük küldött összeg közel járhatott a harmincötmillióhoz. •'

Pocak zseniális ötlete, hogy egyenest a postán is adjanak fel pénzt az alingsági Nilssonok vagy a borlangei Hanssonok vagy a knárupi Jönssonok nevében, pompás nyomelterelésnek bizonyult. Az újságok, amelyek korábban csak az esetenkénti hatalmas adományokról irkáltak, hirtelen felfigyeltek a mindenféle Nilssonok, Svenssonok, Anderssonok, Hanssonok, Peterssonok és Perssonok újsütetű adakozó kedvére.

„Valósággal fantasztikus érdeklődés ébredt népünkben a fejlődő országok problémái iránt - írta az egyik újság, - Ennél is örvedetesebb, hogy egész névcsaládok álltak össze, hogy mindenüket feláldozzák a nagy célra, és kivív-

ják Svédország legadakozóbb névcsaládjának büszke címét Jelenleg a Nilssonok vezetnek kevésbé a Hanssonok előtt, de a Perssonok és a Peterssonok is szorosán felzárkóztak." »Az újságok listákat kezdtek vezetni a tíz legnagyobb adakozó névcsaládról, és rövidesen a vetélkedő olyan izgalmassá vált, hogy az ország minden sarkából csak úgy özönlöttek a kisebb-nagyobb adományok.

- Nemsokára fejújhatjuk a mozgalmat - mondta Pocak elégedetten. - Nem megmondtam, hogy zseniális? De a kutyafáját! arra azért ügyeljünk, hogy a Nilssonok nyerjenek! Markaryd-ben magam adok fel tízezret a Nilssonok nevében. Gyerünk, fiú, termelj! A Svenssonok alig húszezer hátránnyal loholnak a sarkunkban!

Augusztus közepe táján egy késő este egy Stockholm közeli kis fehér motelban apa és fia az újságokba mélyedt.

- Azt írják itt - kuncogott Mats -, hogy világszerte gomba módra nőnek ki a földből a svéd alapítású iskolák. Azt mondják, hogy mindezt a magánosok áldozatkészsége tette lehetővé. A mi egyre növekvő segítőkészségünk, írják, felkeltette az ENSZ figyelmét is, és sok ország növelte segély-hozzájárulását, különösen Dánia, amely sosem akar lemaradni mögöttünk, és nemcsak futballeredmények terén. És az is áll itt, hogy a kultúrelit... Te apsi, ez meg mi a kórság?

- Micsoda?

Pocak felkapta a fejét a maga lapjából.

- Hát a kultúrelit.

- A kultúrelit... izé, az olyan ... hát mint én például. ' Olyanok, akik mások helyett gondolkodnak. Akik a Spanyolviaskot kitalálják. Szóval ilyesmi. Akiknek lelkiismerete van satöbbi.

- Azt írják, hogy a kultúrelit szakadatlanul hangoztatott intelmei a sajtóban, rádióban és tévében végül meg

hozták az eredményt Felébredt a nép lelkiismerete, aszongyák.

- No ez érdekes - mondta Pocak szórakozottan. ~ A kultúrelit hetet-havat összehord. Hanem ezt hallgasd meg. Azt hiszem, helyben vagyunk. Csak három kis hír, de *ei* elég, fiú, bőven elég.

KÜLÖNÖS JELENSÉGEK A VALUTAPÉNZTARAKBAN

Különös jelenségekről érkeznek hírek az ország legnagyobb bankjaiból. Egy sor tisztviselő, többnyire a bank-szakma idős es nagy tudású szakértői, felmondtak, és más munkakörben helyezkedtek el. Lépésüket módfelett ködös és összefüggéstelen indokokkal magyarázták. Legtöbbször túlterheltségre panaszkodnak, látási zavarokra vagy pszichológiai rendellenességekre hivatkoznak. Állításuk szerint ismételtén látták, hogy különböző külföldi valuták papírpénzkötegei maguktól átváltódnak koronára, de az ellenőrzés minden esetben kimutatta, hogy a pénztári egyenleg hiánytalanul stimmel. Egy jól ismert stockholmi bankszakember, aki a napokban lépett át egy iparvállalathoz, így nyilatkozott: „A valutarészlegek munkája napról napra hajszótabb. Az utóbbi- időkben * valósággal elszabadult a pókot Magam például egyszer 130 000 fontot számoltam össze, és egy órával később, záráskor az összeget csak 80 000-nek találtam, 'ami egyébként tökéletesen megfelelt a pénztár egyenlegnek. Mivel ilyen jelenségek úgyszólván naponta fordulnak elő, egyetlen természetes magyarázatot tudok csak el-képzelni: a túlterheltséget”

- És itt a második - mondta Pocak ez is pontosan ebbe a vonalba vág!

NAGYARÁNYÚ LOPÁSOK SOROZATA AMERIKÁBAN, ANGLIÁBAN, FRANCIAORSZÁGBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN

A jelek szerint kiterjedt nemzetközi bűnszövetkezet garázdálkodik szerte a világon. Az eltűnt összegek együttesen mintegy 40 millióra rúgnak svéd koronában számítva. Kizárólag jól ismert és igen tehetős személyek szerepeinek- a károsultak között. A bűnszövetkezet egyetlen tagjának sem jutottak még nyomára, jöllehet az Interpol, az FBI és a Scotland Yard teljes bevetéssel nyomoz. Az áldozatok közül említést érdemelnek Edgár Had és Laura Beckmore, filmszillagok, Minicent Frey, francia playboy, Allan Wallis, a legnagyobb amerikai szakszervezet főtitkára és Jevgenyij Matusevics, a világhírű orosz regényíró.

- No és ezt hallgasd!

'AZ ISMERETLEN ADOMÁNYOZÓ KÖZÖNSÉGES ADÓCSALÓ? - *

A svéd rendőrség egyre fokozódó érdeklődést tanúsít a rendkívüli összegű adományok iránt, amelyek az utóbbi hónapban valósággal elárasztották a Külföldi Árva Gyermek Segélyalapját. A különböző kísérőleveleket íráspróbának vetették alá, és arra a szenzációs eredményre jutottak, hogy mindet egyazon személy írta! Sőt úgy tűnik, nincs is különösebb képessége, hogy elváltottassa az írását. Mindez alaposan megkönnyíti a bűnügyi hatóságok munkáját *..

- Nofene! - kapta fel a fejét Pocak. - Hát azt meg hogy értik« hogy a...

- Olvasd tovább! - mordult fel Mats.

Meglehetősen általános a vélemény, hogy a pénz egy furfangos adócsalótól származik, aki ilyen módon véli tisztára moshatni a lelkiismeretét. Ez esetben azonban vajmi keveset számít, bármilyen nemes célra is fordította a pénzt: az az államot illeti meg, és az állam törvény útján fog érvényt szerezni jogainak. A Segélyalap jogi szakértőt alkalmazott, hogy megvédje érdekeit. A rendőrség még semminemű nyommal nem rendelkezik az ismeretlen adakozót illetően, de az illetékesek határozott kijelentése szerint nincs messze az idő, amikor az adóhatóság színe előtt kell számot adnia tetteiről!

- Most aztán legjobb lesz kussolni és lapulni hátralevő életünkben - tette le Pocak komoran az újságot. - Hanem az szabályos becsületsértés, amit itt írnak... hogy is mondta? „Nincs is-különösebb képessége...” A betyárját! Még majd...

Pocak a fiára pillantott. Mats keményen összekulcsolta a kezét.

- Attól messze vagyunk, hogy lebukjunk. A játéknak nincs még vége.

«- Nincsen - sóhajtott Pocak, tele balsejtelemmel.

HARMADIK RÉSZ

1.

Mielőtt folytatnám és befejezném az aranynadrágos fiú történetét, megpróbálom felidézni Mats Nilsson néhány mondatát arról az emlékezetes párizsi éjszakáról.

Jó ideje némán ültünk. Az elbeszélésnek vége volt. Odakint szürkült már Párizs tetői felett.¹

- Amit tettem, helyesen tettem - szólalt meg Mats végül. - Mert akartam -valamit, amiben hittem. De apámnak, Pocaknak ugyancsak igaza volt, amikor azt mondta: „Ne képzeld, hogy az emberek hagyják majd, hogy elvedgyed a pénzüket. Mindegy, hány milliójuk van már; az ember rosszabb, mint a ragadozó állat. És ezen sose fogunk segíteni.” Ezt mondta apám.

- Igen, Pocaknak igaza volt - folytatta Mats. - És én Kieg egyben hibáztam. Azt hittem, az aranynadrággal megváltoztathatom a világot. De valójában azt sem tudtam, milyen is a világ. A világot megváltoztatni annyi, mint az embereket megváltoztatni. És ezt nem lehet pénzzel. Lehet talán enyhíteni a nyomorukon, és az is valami, de a pénz nem változtatja meg az embereket. Mégis örülök most, hogy akkor ezt nem tudtam, örülök, hogy hittem a világ megváltoztathatóságában, abban, hogy az ember felnőhet ahhoz az ideális képhez, amit megálmodtunk róla.

- Hanem ha tudtam volna, amit ma tudok - Mats itt olyan halkra fogta a hangját, mintha félne, hogy kihallgatja valaki akkor Pocakkal beleírtam volna a leveleinkbe, hogy a mi iskoláinkban a gyerekeknek legelsőként

azt kell megtanulniuk, milyen az ember valójában. Megszabtam volna, liogy ismerjék meg az embert olyannak, amilyen: kíméletlennek, önzőnek, becstelennek, hazugnak; akiben mégis van olykor jóság, vagy legalábbis jó szándék, megbocsátás, áldozatkészség, hisz te is tudod. Tanulják meg, hogyan öl meg egy csomó ember más embereket,' bombázza szét városaikát és falvaikat, hogyan irtják egymást ostoba jelszavakkal egyszerűen csak azért, hogy egyesek még jobban éljenek, mint ahogy élnek. És tanulják meg azt is, hogyan építenek mások, hogyan próbálják megfékezni az erőszakot, Öldöklést, a háborút,* és végül azt is, hogy ezek az utóbbiak milyen könnyen válhatnak hasonlókká az előbbiekhöz. Mert nem hiszek abban, hogy egyik ember- eredendően sokkal rosszabb vagy jobb, mint a másik. Ember ez is meg az is. És épp azért fontos tudnunk, milyen az ember valójában, hogy mindig felismerhessük, akármilyen álöltözetben lép is elénk.

- Minden felnőttben egy gyermek él. Lábujjhegyre állt, és a mi szemünkön át kukucskál ki a világba. És amit ott lát, attól megrémül, de szólni nem mer; elvégre egy felnőttél lakik. Csak annyit szeretnék: hébe-korba egy kicsit engedjük őt szóhoz jutni.

Mats Nilsson elhallgatott. Majdnem restelkedve pillantott rám. Aztán elmosolyodott,

- Van itt Párizsban egy árvaház. Svensson Árvaház a neve. Néha eljárók oda, és elnézem a kicsiket. Látni ott egy kis dundi csibészt, csuda kis méregduda; köpcös és tejszóke kölyök. Valahányszor eljövök, nevetnem kell. Szakasztott Pocak, kicsiben.

2.

Augusztus második fele a nagy megpróbáltatások ideje volt a svéd bankok és a svéd rendőrség számára. Ez alatt az idő alatt úgyszólván tökéletes káosz uralkodott el az or-

Szág összes valutapénztáráb n. Italmis Ö zcgü külföldi pénzek bukkantak fel a semmiből a banktisztvi eluk szeme előtt, és váltódtak át pillanatokkal ké öbb svéd koronára. Először csak arra gondoltak, hogy néhány szegény hivatalnok lett a túlhajszolt munka áldozata, de mikor a sajtóságos betegség bankról bankra kezdett terjedni, a rendőrség is bekapcsolódott.

Szolgálatban "megőszült rendörkomisszárokat helyeztek el minden valutapénztáros háta mögött, mikor a dolog már súlyosabbra fordult. A rendörök kerekre nyílt szemmel látták, hogyan tűnnek el hirtelen hatalmas dollár-, font- és frankkötegek, és adják át helyüket akkurátusan megszámlált svéd koronakötegeknek.

Kezdetben sok szó esett ezekről a szenzációs eseményekről a sajtóban és a televízióban, de hamarosan hírzárlatot rendeltek el mindenre, ami a titokzatos ügygel kapcsolatban állt. A rendörség valami új, ördögien fortélyos valuta-csempészési módszerre gyanakodott, és a világ minden részéről kértek szakértöket a rejtély felderítésére.

Közben világszerte szaporodtak a hasonlóképp titokzatos lopások mindenütt, ahol sok pénz található együtt. Az In-terpolnál, az FBI-nál és a Scotland Yardnál új osztályokat állítottak fel az érthetetlen lopások kinyomozására, de sehol sem sikerült a legcsekélyebb eredményt sem felmutatni. Több száz i endörfönök kérte világszerte idő előtti nyugdíjaztatását, és szentelte hátralevő éveit a töprengésnek, hogy ugyan ki lehetett az „ujjlenyomat nélküli ember", ahogy a titokzatos tolvajt emlegették mindenfelé.

Sok ezer detektív rágta tövig a körmét a hasztalan hajsza közben, és az-ügy reménytelenségét belátva legtöbben fináncnak vagy autómosónak álltak.

Ezalatt tovább növekedett a fejlődő országoknak szánt segélyalap, főképp Svédországban záporoztak a milliók, úgyhogy a segélyszervezetek is egyre jobban kiépültek, és növelni kellett a hivatalok személyzetét is. A fizetések a

J

beáramló pénzmennyiséggel arányosan emelkedtek, és bámulatosan sokan mutattak hirtelen érdeklődést a harmadik világ problémái iránt olyannyira, hogy készségesen cse-réltek munkahelyet.

A parlamentben élénk nyugtalanság volt tapasztalható, hogy az országból kiáramló rengeteg pénz miatt a svéd korona értéke netán esni fog. Sokan követelték titokban a külföldnek nyújtott segélyek leállítását, és nevezték - persze ugyancsak titokban - a svéd népet „idealista idióták gyülekezetének”. /

Azt lehetne hinni, hogy mindez nagyobb közfigyelmet -kelthetett volna, mint keltett valójában, de a véres államcsínyek, királyi esküvők, háborúk, úrutazások és futballvilágbajnokságok világában nem sokan hederítettek az ilyen apróságokra, és nem volt olyan agy, amely fellelhette volna az összefüggéseket az ilyen jelentéktelen események között. ⁴ -

*

Mats és Pocak tehát teljes gőzzel dolgozott. Szerzte az országban járva adták fel a leveleket, és nagy tételekben segítették előre a tabellán a Nilssonokat, Svenssonokat, Hans-sonokat, Johanssonokat, Anderssonokat és Petterssonokat. Pocak a *Skånes Dagbladban* követte a világ eseményeit. Szorgalmasan nyirbálta ki a híreket, és tárcája, életében először, dagadozni kezdett. Göteborgban jártak, mikor Pocak egy újszerű hírt talált.

- Fülelj csak - szólt Matsnak. - Bara Neudában felavatják a Torkel Matsson Otthont. Aszongya, rekordidő alatt épült fel. Hetven árva gyerek kap otthont benne. " Avatóünnepség pénteken.

- Hetven? Az nem valami sok.

- Te fiú! Odamegyünk!

- Bara Neudába? Az sok ezer kilométer innen!

- De a mindenit, mégiscsak a mi iskolánk, vagy nem?

Az ember már valami eredményét is lássa a sok melónaki Két nap alatt megjárjuk repülővel.

- Ha úgy gondolsz... - habozott Mats, - Hiszen te tudod, te jártál Afrikában,

- No, az rég volt - vágta rá gyorsan Pocak, - Nem valami sokra emlékszem. Akkor pakolhatunk is. Trópusi sisakot és moszkítóhálót meg ilyesmit kell sürgősen beszerezni.

Még aznap este a két cimborá Koppenhágába és onnan - Kairóba repült.

Kairóban negyven fok volt árnyékban, Mats és Pocak feltették a parafasisakot. Pocak még a moszkítóhálót is felrakta az arca elé, nehogy, mint mondta, megcsípje egy ceceléggy.

Nagy, nyüzsgő város volt Kairó, de nem úgy tűnt, mintha valakinek is sejtelmé lenne, merre van Bara Neuda. Légi járat legalábbis nem vezetett oda.

- Hanem - szólta a hivatalnok, akivel tárgyaltak -van egy unokabátyám, az összevissza repül Afrika-szerte. Ha van teremtett lélek, aki odatalál, akkor az csakis ő.

- Helyes - bólintott Pocak. - Vezessen hozzá, a nagy fáraóra!

- Az kicsoda? - bámult a jóember.

- Hát aki a piramisokat építette.

- Ahá - mondta a jóember. <- Az unokabátyámat Hamadnak hívják, -és nem épített piramist, de repülni azt tud.

Lesz szíves a kövér úr és a fiatalember követni?

Kairón kívül, egy napégette kis mezőn, megismerkedhettek Hamaddal. Apró fekete emberke volt Hamad, szakadatlanul nevetgélt, és iszonyúan törte az angolt.

- Torkel Nilsson vagyok a svéd *Skånes Dagbladet* -mutakozott be Pocak. - Nagyon fontos avatóünnepre igyekszünk Bara Neudába,

- Bara Neuda-ha-ha! - vihogott Hamad. - Pokoli hely!

Aki oda menni akar, leheli csak bolond. De én szállítok mindenki, majmok is, bolondok is. Kerül kétszáz dollár, majomnak vagy bolondnak ugyanannyi.

- őt elviszi féláron? - kérdezte Pocak Matsra mutatva.

- El, el - nevetett Hamad. - Ő nagyon szegény, Mész-sziről látok rajta. Kopott nadrág! Én ismerem az emberek.

- Akkor hát mehetünk - jelentette ki Pocak.

Hamad egy kis hangárba vezette őket. Viharvert kétmotoros gép gubbasztott benne.

- Parancsoljanak, urak! - mutatott rá a pilóta. - A név neki *Kék Villám*. Eddig lezuhanta háromszor, és repül még mindig. Beszálljanak!

- Én ném tudom... - habozott Mats. - Nem túl bizalomgerjesztő ... Nekem még sok elintéznivalóm van ..«.

- Szamárság! - intette le Pocak. - A repülőgép biz-tonságosabb a vasútnál is. Befelé!

Bemásztak az utastérbe. Mats Hamadat figyelte, aki a légszavarkhoz lépett. Elbabrált velük vagy negyedórája aztán feltöltötte a tankokat, bemászott a vezetőfülkébe, a pilótaszemüveget homlokáról a szemére illesztette, és begyűjtötte a motorokat. Tíz percig egy helyben állva brummogott a gép a hangárban; Hamad akkor hátrafordult."

- Na most! Megnézünk, megy-e a dolog.

"Ügy heherészett, mintha valami hallatlanul mulatságosat mondott volna, aztán hirtelen teljes gázra kapcsolt, és mielőtt utasai magukhoz térhetek volna, a *Kék Villám* szöcskeként kiugrott a hangárból, és vágatni kezdett a rét gyepén.

- Hahaha! - harsogott Hamad. - Ki jöttük! Most fel! Hahaha!

Lassan megemelte a gépet. Kairót látták maguk alatt. Egy nagy kör után a gép dél felé fordította az orrát: útban voltak Bara Neuda felé.

Mats először látta Afrikát. Egyáltalán nem úgy festett, ahogy Pocak gyakori meséi nyomán elképzelte: végtelen zöld dzsungelek vagy barna szavannák, hó koronázta hegycsúcsokkal a láthatáron.

Nem, az alattuk elterülő táj majdnem fekete volt, itt-ott tarkították csak zöld oázisok. Kelet felől halvány sárgásbarnán derengett a tengerpart. Alacsonyan repültek; kis falvak és városkák, épületek és kalyibák rendetlen halmozai suhantak el alattuk időnként, aztán újra a sivár, feketés-piszkoszöld sivatag,

- Ügy bizony - szólalt meg Hamad. - Négy óra hossz. Ügy valahogy. Ha egyáltalán odaérünk, úgy bizony. És jóízűt nevetett.

- Flúgos a fickó - mondta Pocak svédül, majd Harciadhoz fordult. - Halijaié, nem repülhetnénk kissé magasabban? A fák tetejét súroljuk!"

- Megérti, tisztelt kövér úr, magas nem jó. Akkor: bumm! és reccs! Alacsonyan csak: reccs! Értem? Hahaha!

- - Fene a jókedvét! Biztos halálra nevette magát egy bolhacirkuszban! - morogta Pocak. - Tisztelt kövér úr, még mit nem!

Egy ideig némán ültek. Ekkor" hirtelen leállt az egyik motor. A gép oldalra billent, és süllyedni kezdett.

Lesz szíves, tisztelt kövér úr, tartja ezt a rúd itt? -kérdezte Hamad. - Mert akkor én megyek elhárít reccs-, hahaha!

- Mi... mit akar ez? - hebegte Pocak.

- Tartsd a kormányrudat! - kiáltott rá Mats idegesen. Pocak megkapaszkodott a kormányrúdban, és tartotta, ahogy csak bírta. Hamad kinyitotta a kabintetőt, félig kimászott a szárnyra, és három alapos rúgással illette a motorburkolatot. A harmadik rúgásra a motor újra beindult.

- Semmi veszély van - jelentette ki Hamad, amint visszaült a kabinba. - Sokkal rosszabb, ha propeller lerepülnek.

- Lerepül a propeller?... - tátozott Pocak.

- Ahá. De tisztelt kövér úr, nem kell megijed, odakötöttem őket jó vastag kötél. Tartja, mint parancsolás. Az ám!

- Hallja-e, tisztelt vézna úr! - kiáltott Pocak vörösen. - Van képe elkérni kétszáz dollárt egy ilyen... egy ilyen halálrepülésért?

- Aj, haj - dülöngélt Hamad a röhögéstől nem sok van neki a fejben, mi? Ha bumm! és reccs! akkor mit számítász kétszáz dollár ide neki vagy oda, he? Nézi engem svihák?

- Ahogy mondja!

- Ügy? Nahát, ha legközelebb megállja motor, kerül minden rúgás ötven dollárja! Másképpen Hamad nem rúgja egyáltalán. Mégértem? ⁴ . ,

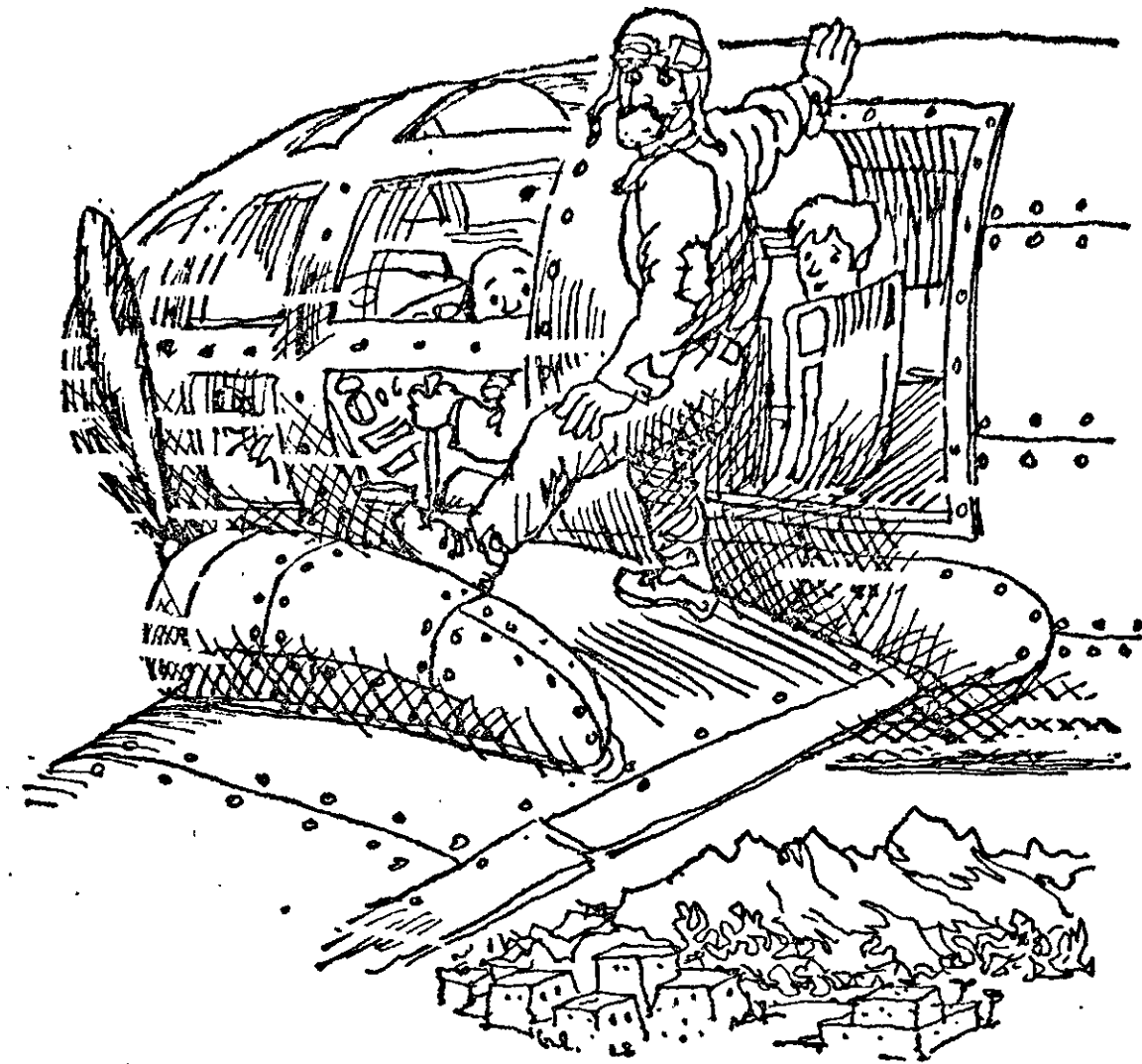
- Mégértem - motyogta Pocak megadóan, és arra gondolt: micsoda szemenszedett hazugság, amit olvasott valahol, hogy a repülő biztonságosabb a vasútnál.

3.

- Ott lenn Bara Neuda! - kiáltott fel Hamad. - Most leállítok mind a két motor, mert vagyok én egy spórolós ember. *Kék Villám* leszáll szépen, mint egy nagy madár, erős szárnyú. Különben a szárnyak is odakötöttem jó erős' acéldróttal.

- Remek, remek - nyögte Pocak, és behunyta a szemét. Mats lepillantott. Bara Neuda piciny falunak tűnt, tizenöt-húsz ház villogott a napfényben a nyílt síkságon. Pár száz méterre a falutól piszkosbarna folyó kanyargott.

Megreccsentek a *Kék Villám* összedrótzott szárnyai, de állták a sarat, és a gép teljesen hangtalanul ért földet a falun kívül, egy homokos mezőn. Pocak még mindig lehunyt szemmel ült, Mats oldalba bökte.

- Megérkeztünk, apsi. '

- Meg ára! - rikkantott Hamad. - Micsoda, mennyi zászlók itten! , ,

Kikászálódtak a gépből, és megindultak a falu fele. A falu valóban szinte lobogott a zászlóktól. Egy nagy, ragyogóan fehér épület körül vagy húsz zászlórúd alít, es a csúcukon svéd zászlókat lengetett az enyhe szél.

- Nagyon különös zászló - báméskodott Hamad. -Honnan van valósi? , , ,

- Hallja, tisztelt vézna úr! - kiáltott Pocak, aki kezdte visszanyerni régi önmagát. - Ez az *én* országom zászlaja! Mats, le a sisakkal!

- Ne hülyéskedj, apa!
- A svéd lobogói - vágta ki Pocak büszkén, és lekapta parafasisakját. De vissza is csapta, amint a napsugarak kopsz koponyáját érték. /
- Az miféle országa? - érdeklődött Hamad.
- Svédország! Sosem hallott róla?
- Sose nem.
- A világ leggazdagabb országa! Nekünk van a világon a legrégebbi demokráciánk. Nekünk van a világon a legöregebb királyunk. A svéd minőség és a svéd romlottság világhírű! Mi civilizáltabbak vagyunk, mint a világ minden más népe!
Pocak kihúzta magát, és szeretett volna még valami nagyot mondani.
- Érték - bólintott Hamad elégedetten. - Szóval maguk olyan állatian menő népek. Akkor még ötven dollár felszámítom tetejébe. Telik rá, nem igaz?
- Hallja, tisztelt... - kezdte Pocak paprikavörösen.
- Lassan, lassan - emelte fel a kezét Hamad ~, csak nem csinálja ilyen jelenet ez előtt a nagybecsű zászló előtt! Mégse nem volna illendő, ugyebár?
Az iskola nem is lehetett más, mint a falu közepén álló *modem*, fehér épület. Körülötte jó két méter magas acél drótkerítés feszült. Akörül szorongott a tömeg, hogy meglessen valamit az ünnepélyes avatásból.
Pocak, Mats és Hamad a nyüzsgő tömegben át egy szűk kapuhoz tolakodott, amelyet két rendőr-egyenruhás néger őrzött.
- A *Sliánés Dagbladiól* - közölte Pocak, és felmutatta a sajtóigazolványát, - Ez a segédem, ez meg a sofőröm. Szó nélkül beengedték őket. Az iskola bejárata előtt állt a mikrofonnal ékes szónoki emelvény, Mats körülpillantva felfedezte a bekerített rész négy sarkára szerelt hang-
eo

szőrőkat. Az emelvény oldalán, székuK előtt állva, hárem fehér ember pácolódott lihegve a hőségben.

- Odamegyünk, és üdvözljük őket - indítványozta Pocak.

- Itt maradunk! - jelentette ki Mats. - A lehető legkevesebb feltűnést keltjük.

Néma csend volt. A kívülállóak a kerítéshez lapulva béméskodtak. Mats fiúkat és lányokat látott mindenfelől.

Kerek szemmel figyelték a fehér embereket és a fehér épületet.

„Mintha csak majomketrecben állnánk” - gondolta Mats. Kellemetlen érzés vett erőt rajta.

- Meleg, mint a pokolban, hahaha! - röhögött Hamad, és kiköpött. - Mire várják ez a sok idióta? -

A két rendőr tört angolsággal bejelentette:

- Hazánk kereskedelmi minisztere, Ben el Benkal úr!

A három fehér ember vörösre tapsolta a tenyerét; a kívül szorongók közelebb nyomakodtak a kerítéshez, de egy szót sem ejtettek. A bejáratnál feltűnt egy dundi, kurta néger, szürke Öltönyben és fehér kalapban, két állig felfegyverzett rendőr kíséretében. A miniszter úr erélyes léptekkel a szónoki emelvényhez masírozott, bólintott a három mélyen meghajló fehér ember felé, fellépett, és végigtekintett a kerítésen kívül tolongókon. És beszélni kezdett. A beszéde ilyesféleképp hatott: bumidibomdombanvnumi-dibomdombam!

- Mit mond? - bökte meg Pocak Hamadot:

Hamad suttogó fordításából az alábbi szónoklat körvonalai bontakoztak ki:

Kedves Bara Neuda-iak! Nagy öröömre szolgál, hogy ezen a szép napon közöttetek lehetek, és hogy engem ért a megtiszteltetés, felavatni ezt az iskolát, hazánk legszebb, legtökéletesebb, legdrágább és legragyogóbb iskoláját. Igaz, hogy az iskola költségeinek egy részét külföldről fedezték, de kormányzatunk minden tőle telhetőt megtett,

hogyan az iskola felépüljön. A telket, amelyen áll, rendkívül olcsón kaptátok tőle. Szakembereinket is igen szerény ellenszolgáltatásért bocsátottuk rendelkezésükre. Ezért remélem, hogy a jövőben is engedelmességet kormányzatunknak, és mindent megtesztek érte; lelkiismeretesen és becsületesen fizetitek adókat, és eleget tesztek hadkötelezettségteknek. Ellenkező esetben forrón szeretett kormányzatunk helyett másik jöhet, amelyik iskolákat is elveszi tőletek. Forrón szeretett kormányzatunk ezen a fantasztikus iskolán kívül sok más pompás dolgot is adott népünknek ebben az évben; hosszú lenne most itt mindet felsorolni. Fő, hogy engedelmességetek nekünk, és szavazatok ránk! Ez az iskola is bizonyítja, hogy mi a népnek, és legfőképp a szegényeknek a javát akarjuk! Most pedig átadom a szót a Külföldi Árva Gyermek Segélyalapja szónokjának, a mélyen tisztelt Sten Andersson úrnak.

A mélyen tisztelt Sten Andersson úr fellépett a szónoki emelvényre. Mélyen megragadta őt a pillanat nagyszerűsége, homlokáról a veríték végigömlött az arcán, szinte úgy festett, mintha sírna.

Beszédét angolul mondta, és mivel szavait senki sem tolmácsolta, kevés kockázata volt, hogy valaki is egy szót megértsen belőle.

- Elnök úr... - kezdte.

- Még nem vagyok elnök, még nem! - tiltakozott a dundi, kurta néger, aki épp imént ült le a mélyen tisztelt Sten Andersson úr székére.

- Bocsánat! Kereskedelmi miniszter úr! Hölgyeim és uraim, kedves tanulók! Mindnyájunknak rendkívüli örömmünkre szolgál, hogy felavathatjuk a Torkel Matsson Iskolát itt, Bara Neudában. Egy magányos öreg úr, aki keserves éveket élt át, adományozta ennek az iskolának a költségeit. Ez az élettől keményen megpróbált férfiú úgy intézkedett, hogy keservesen összegyűjtött vagyona a ti

örömfókokat és épületeket szolgálja, kedves Bara Neuda-1 gyermekek.

- Gyerekek be! - süvöltött a miniszter.

- Menet indulj! - hallatszott a bejárat felől, és pilla* natok múlva hetven gyermek masírozott be, mind egyforma fehér vászonnadrágban, sárga ingben és barna egyen-sapkában. Oldalukon menetelt a nevelőjük, hasonlóképp öltözve, csak persze jó két fejjel magasabb volt náluk.

- Szakasz, állj!

A menet megállt a szónoki emelvény előtt.

- Jobbra át!

A gyermekek megfordultak, és kimeredt szemmel bámulták a mélyen tisztelt Sten Andersson urat.

- Kedves gyermekek... - folytatta a szónok, és a kedves gyermekek szájukat tátották a számukra teljesen ért-, hetetlen nyelven beszélő fehér alakra.

~ Kedves gyermekek! - kezdte harmadszor a szóvivő, és letörölte verítékét. - Az öreg úr azt is kívánta, hogy az iskola mellé futballpályát kapjatok, de sajnos a költségek /túlságosan sokra rúgtak. Mi a Segélyalpnál úgy gondoltuk helyesnek, ha helyette ezt a kerítést építjük fel, nehogy illetéktelen gyermekek keveredhessenek közétek, árva gyermekek közé.

Hirtelen tumultus támadt a kerítésnél, indulatos kiáltások harsantak. Sten Andersson zavartan megállt beszédében.

- Mit kiabálnak? - kérdezte Mats Hamadtól.

- Azt kiabálják: „Dobják ki Ad Kessamot, neki van mamája, és három papája is” - felelte Hamad.

Egy rendőr elősietett, elkapta az egyik kisfiút a sorból, és a kijárat felé vonszolta..

- Mi a baj? - kérdezte a szónok. - Mit csinált a fiú?

- Rosszul lett - felelte a miniszter. - Szíveskedjék folytatni a beszédét. Nagyon szép beszéd.

A fiú visított, mint egy malac, a rendőr be tapasztotta a száját, és úgy cibálta ki a bejáraton.

- Nem vált be a csel! - röhögött hangosan Hamad.

- Az öreg úr azt is kikötötte, hogy a gyermekek minden évben elutazhassanak a tengerpartra fürödni - folytatta Sten Andersson. - Sajnos a Segélyalap semmi lehetőséget nem talált ennek kivitelezésére. A költségek nagyon nagyok, roppant nagyok voltak. Ehelyett egy kisebb víztisztító berendezést bocsátott rendelkezésetekre, kedves gyermekek, hogy néha a folyóban megfürödhessetek. Kedves elnök úr... bocsánat, kereskedelmi miniszter úr! Tisztelt urak és hölgyek, kedves gyermekek! Fejetek felett látjátok lengeni a svéd lobogót. Áz a reménység tölt el, hogy meglett és derék emberként sem fogjátok soha elfelejteni, hogy mi, ott a messzi Svédországban, minden tőlünk telhetőt megtettünk a ti segítségtekre. Sose feledjétek, hogy ha néha sötét is, komor is előttem a láthatár, nem vagytok egyedül: az egész civilizált világ dolgozik azon manapság, hogy a ti sorsotok jobbra forduljon. És ebben a segítségnyújtásban az én országom, a fejenkénti átlagot tekintve, az élen áll. Büszke vagyok, hogy ezt kijelenthetem ezen ünnepélyes alkalommal, mert ez azt jelenti, hogy ti hetvenen, azazhatvankilencen, bizakodással tekinthettek a jövőbe! Most pedig átadom a szót a Külföldi Árva Gyermekek Segélyalapja helyettes szóvivőjének, aki sokirányú elfoglaltsága ellenére sem akart távol maradni egy ilyen ünnepi alkalomról. Lennart Nilsson úr!

Ezután a helyettes szóvivő úr szónokolt félóra hosszat, majd átadta a szót a titkár úrnak, aki kijelentette, hogy ő sem akart elmulasztani egy ilyen ünnepi eseményt. Ő háromnegyed órát beszélt.

Közben Pocak leült, arcára terítette a moszkítóhálót, és elszundított.

A gyermekek egész idő alatt mozdulatlanul álltak a gyilkos napsütésben, és hallgatták a rengeteg ostobaságot,

amelyből persze egy árva kukkot som értettek. A miniszter is elbóbiskolt a székében, de amint a titkár befejezte szónoklatát, felébredt, és belekezdett második beszédébe. Mats felébresztette apját.

- Indulunk!

- Mi..., mi...? - motyogta Pocak álmosan. - Felavatták már az iskolát?

- Éppen eléggé! - kiáltott Mats, - Undorító volt, undorító!

4.

Késő este értek Kairóba. Hamádöt derekasan megfizették, ő már ment is új kalandokra a *Kék Villám* szárnyain.

A stockholmi gép csak másnap reggel indult, így hát apa és fia szobát vett ki egy belvárosi szállodában.

- Te csak fekjüdj le, Mats - szólt Pocak. - Én leugrom a bárba egy csésze teára, mert meghalok szomjan.

Mats lefeküdt. De álom nem jött a szemére. Csak forgolódott az átfülledt ágyban; a nyitott ablakon beáradtak a szobába a nagyváros, Kairó hangjai. Nem olyan hangok . voltak ezek, mint Smálandban, és valahogy mégis hasonlítottak hozzájuk; Mats nem tudta volna megmagyarázni, hogyan és miért. Végül már nem is hallotta az emberek, gépek, autók zaját.

Hanem arcokat látott. Arcokat látott egy drótkerítéshez préselődve valahol Afrika keleti partvidékén, éhes", csodálkozó, irigy arcokat. Egy miniszterarcot látott, egy kis, kerek, önelégült fekete arcot, amelyben a valahai gyermekarc mindenestül eltűnt a felnőtt vonásai között Látta a három svéd arcot, és látta verejtékkal rájuk írva „,Mindezt mi tettük értetek, nyomorultak, legyetek hálásak érte!"*

És látta a hetven kis kölyök arcát/a hetven egyenx-uhás gyerekét, akik mintha máris arra ítéltettek volna, hogy marsoljanak, verekedjenek és meghaljanak valamiért, amit

sose fognak megérteni. Látta, hogy fordul egyszerre ez a hetven arc néma ámulattal a szónoki emelvény felé. Látta rajtuk, hogy mától fogva minden erejükből igyekeznek majd felnőtté válni. És Mats megrémült. A2 utolsó arc azé a sráccé volt, akinek mamája és három papája volt, és aki mégis megpróbált bejutni Torkel Matsson szép, tökéletes, méregdrága és ragyogó iskolájába. Egy síró és visító kölyöké, akit kíméletlenül kihurcolnak a kívül rekedt többiek közé.

És ott, a kairói hotelszoba sötétjében Mats hirtelen úgy érezte, hogy szálegyedül áll szemben egy egész ostoba, öntelt és elnyomó világgal. Úgy látta, hogy az egész világ egy nagy Bara Neuda: néhány kiválasztott belül, és a nagy tömeg irigykedő, vágódó ott kívül, akik mind be szeretnének jutni. De vajon mi vár ezekre a kívül rekedtekre?

Mats, már félálomban, arra gondolt: soha, amíg élek, el nem felejttem, mit éreztem ezen a mai napon!

Pocak leugrott a bárba, de nem egy csésze teára. Még nem heverte ki a *Kék Villámon* elszenvedett két repülőutazást, és úgy érezte, meggebed egy pohár italért. Igen kurta tanácskozást tartott a benne lakó két hanggal. Egyik volt HesÖ Tabbot tiszteletes úr, azaz „Soha többet”; ő rendszerint reggel mutatkozott, a másik, báró Emnet Blinde, azaz „Mindent bele”; ez a gavallér pedig, akárcsak Pocak, inkább estefelé érezte magát elemében. E pillanatban teljesen tisztán hallotta báró Emnet Blinde hangját:

- A legkevesebb, amit tehetsz, hogy rendelsz egy dupla whiskyt!

Pocak rendelt. És közben arra gondolt: ha ezt látnák a haverok a lapnál; Torkel egy flancos kairói szálloda bárjában!

- Főúr, még egyet!

A negyedik pohár után Pocak úgy érezte, nagyon jó

lenne szóba ereszkedni valakivel. Tőle jobbra egy nyúlánk szőke férfi ült, és újságot olvasott.

- Meleg van itt - szólalt meg Pocak angolul.

- Igen - felelte a szomszéd. Pocak újabb whiskyt rendelt.

- De ez felüdít - mondta.

- Igen - volt a válasz.

Pocak kortyolt a whiskyjéből. „Szükszavú ürge - gondolta. - De talán nem is tud többet angolul, csak hogy igen.^{1*}

- Nem esik - vetette fel Pocak.

- Nem.

- Ügy tűnik, nem is fog esni egyhamar.

- Nem.

- Nem tesz jót a termésnek.

- Nem.

„Ügy látszik, csak igent és nemet tud angolul - gondolta Pocak. - Mindenesetre állati jól kisüti, mikor melyik választ a helyes.”

Egy darabig némán ültek.

- Újságnál dolgozom - szólalt meg Pocak végül.

- Én is.

- Akkor hát kollégák vagyunk! A nevem Torkel Nilsson;

- Az enyém Péter Nelson.

- A *Skánes Dagbladtöl*.

- A *Daily Telegraphtól*.

- Család és Otthon rovat.

- Külföldi tudósító.

Hosszú csend állt be. A szomszéd az újságját olvasta, úgy tűnt, sorról sorra.

- Negyvenkétezer példányban jelenünk meg naponta - jelentette ki Pocak büszkén. Szomszédja most pillantott rá először.

- Mi egymillió-hatszázötvenezerben - felelte.

Most Pocakon volt az elnémulás sora. Felhajtotta whis-kyjét, és rendelt még egyet, „a2 utolsót”.

- Sajátságos lopások - szólalt meg szomszédja.

- Hogyan?

- Ez aztán beleváló fickó! - mondta Péter Nelson. --Ezt nézze!

Egy nagybetűs címre mutatott: TOVÁBBRA SINCS NYOMA AZ UJJLENYOMAT NÉLKÜLI TOLVAJNAK

-UJABB LOPÁSOK HULLÁMA VILÁGSZERTE.

- Nagyon, nagyon beleváló fickó - mosolygott Pocak elégedetten. - A legbeleválób, akit valaha ismertem.

- Kíváncsi lennék, mihe2 kezd a pénzzel.

- Hja! - bólintott Pocak. - Ki tudja, talán nemes tolvaj. Például szétküldözgeti a pénzt. De remek fickó, annyi szent.

- Honnan tudja? - ütötte fel a fejét Péter Nelson.

- A jelekből ítélve gondolom. Meghívhatom egy whisky re? ~"

- Köszönöm.

- Szóval, mondom, nagyon érdekes lopások. Összegyűjtöttem egy kis anyagot az ügyről.

Pocak megmutatta az újságkivágásait.

- önt nagyon érdeklí ez a titokzatos tolvaj - jegyezte meg Péter Nelson.

- Meghiszem azt. Szegről-végről rokonok is vagyunk.

- Rokon a tolvajjal?

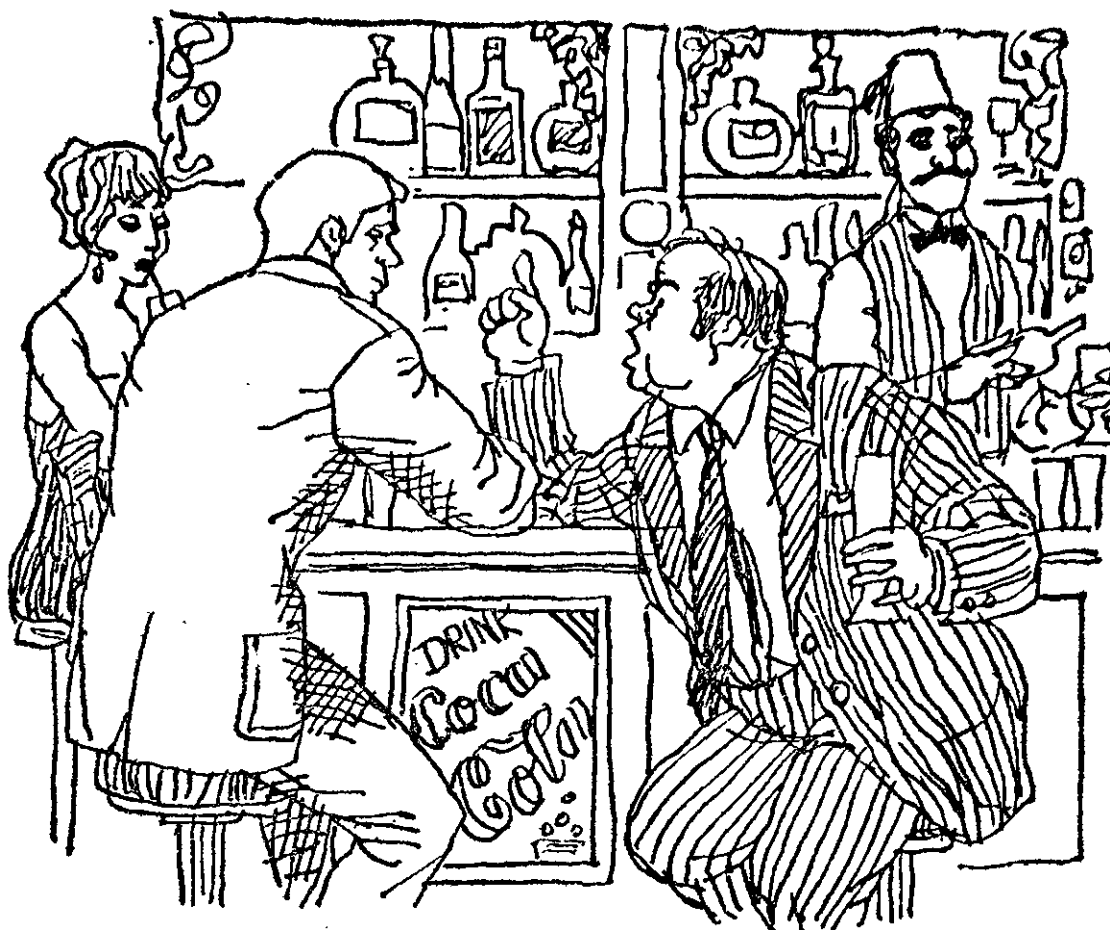
- Már lelkileg értem. Szeretnék az ő nadrágjában lenni.

- A nadrágjában?

- Hehe, ezt így mondjuk mi svédek. Olyan szólásféle. Pocak nagy formában érezte magát. Es tiszta sor, hogy ez a Péter Nelson egy állati klassz fickó, igen remek fiú. Jobbat ritkán talál az ember.

• Nem tudom - mondta Péter Nelson kisvártatva -» szeretnék-e a nadrágjában lenni, amikor elkapják.

- Sohasem kapják el - rázta a fejét Pocak. - Ahhoz túl

agyafúrt És -ha még el is kapnák, akkor, sem hinnék el,, amit látnak. Én magam is alig hittem el.

- Meghívhatom egy whisky re? - kérdezte Péter Nelson hirtelen támadt érdeklődéssel.

- Ali right. Duplát. De én fizetem. Van pénzem elég.

- Nem, nem, rajtam a sor, én fizetek.

- Szó sem lehet róla! Annyi a pénzem, mint a pelyva! Megrendelték az újabb rundot Pocak észrevette, hogy a szék lassan forogni kezd alatta, és ez általában megbízható jele volt, hogy ideje hazamenni és lefeküdni. De ha egyszer ez a Wilson vagy Kelson, vagy hogy az ördögbe hívják, olyan állati klassz fickó!

- Öreg cimborá - emelte a poharát Pocak szkól! Ha tudnád, mit éltem át ma! Halálrepülést! Te jószagú úristen! Szkól, drága Buster!

- Péter.
- A2 egyre megy. Szkól, Buster! Ittak. ^x
- Tudod, Buster, van egy kölykőm - kezdte Pocak, és észrevehetően megrázkódott. - Nagyon klassz kölyök. Ná-
la vagyok alkalmazásban, érted, Buster?
- Péter.
- Aha, szóval Buster. Ő a főnök, érted? Jó fizetés, ingyen kaja, ingyen whisky, ingyen halálrepülés, ami belefér.
És te!
- Nos?
Pocak halkabbra fogta a hangját.
- És csempészhettek, amennyit tetszik. Ehhez mit szólsz?
- Igyál még egy whiskyt. Mennyi időt a kölyök?
- Kicsoda?
- Hát a fiad.
- Ja, a fiam? Tudja fene.: tizenhárom, azt hiszem; Nem tarthatok fejemben mindent. Szólíts csak Pocaknak. Téged
hogy hívnak? /
- Péternek. ¹
- Ejnye, ne akarj átejteni! Mindenki Busternak hív!
- Szkól, Pocak!
- Szkól, Buster!
- Szóval a te fiad a főnök.
- Ő hát. ő intézkedik mindenben. Pénz és egyéb.
Szótlanul ültek egy darabig. A szék olyan veszettül pörgött már Pocak alatt, hogy egyik kezével Péter Nelson
vállába, a másikkal a bárpultba kellett fogóznia, ha nem akart leesni. Előrehajolt, és valami nagyon
kikíváncozott belőle, valami, ami már két hónapja szüntelenül ki akart törni. Pocak suttogóra fogta a hangját.
- Te, tudsz titkot tartani?
- Mint a sár! Szkól!
- Szkól! Krhm. Szóval: az ujjlenyomat nélküli tolvaj nem más, mint az én fiam!

Péter Nelson sokáig ült szótlanul, a poharát forgatva az uj« jai között,

^ - Ugratsz - nyögte ki végül.

- Itt süllyedjek el, ha ugratlak! Az én kölyköm az. ő és senki más.

- De hogy csinálja?

- Azt nem hinnéd el, ha mondanám se. Én magam sem hiszem el.

- Nagy tréfamester vagy te!

- Az vagyok, Buster. És te állati klassz fickó vagy. Milyen sötét lett itt! Gyűjtsd már meg azt a rohadt lámpát, az ember a poharát se látja!

- A lámpa ég - felelt Péter Nelson. - Szóval, hogy csinálja?

- Egyszerűen. Olyan egyszerűen, hogy épp ez benne*-a hihetetlen. Csak belenyúl a nadrágzsebébe, ő az arany-nadrágos fiú! ¹.

Mikor Mats másnap reggel felébredt, Pocak aludt még, mint a bunda. Mennydörgő hortyogását hallva a fiú belátta, kárba veszett fáradtság lenne most költögetni. Felöltözött, lement az étterembe, és reggelihez látott. Mögötte nyurga, szőke férfi ült, és újságot olvasott.

A reggelivel végezve Mats kiment a városba, hogy egy bankot keressen, és pénzt váltson be; a kiruccanás Bara Neudába sokat felemésztett. Nem látta, hogy vagy tizenöt méterről követi őt egy nyurga, szőke férfi, hóna alá csapott újsággal.

Mats talált egy bankot, és váltott. Miután távozott, a szőke férfi belépett, és a pultnál megkérdezte, mennyit váltott be a fiú.

- Négyezret - volt a válasz,

Péter Nelson megállt a bank előtt, és eltöprengett. Volt valami különös abban a tengernyi zagyvaságban, amit az

este végighallgatott. És Péter Nelson nemhiába volt a világ egyik legnagyobb napilapjának külföldi tudósítója. Hihetetlennek tűnt az egész, morfondírozott. De volt egy részlet, egyetlen egy, amitől inkább gondolkodóba esett, mint az összes többitől. A kölyök gondozottnak és jól öltözöttnek hatott, láthatólag nincs szükében a pénznek. Hanem az a részlet: a nadrágja! Vékonyra kopott, térdben szinte átlátszóan vékonyra. Igen, az a kopott, barna nadrág!

5.

> AZ ÖTVEN LEGHÍRESEBB KÁROSULT TITKOS TANÁCSKOZÁSA BERNBEN[^]

Bern, augusztus 30. Egyik nevezetesség a másik után tűnt fel tegnap a divatos berni Grand Hotelben.

Filmsztárok, olaj milliomosok, hajógyárosok, playboyok, acélkirályok, iparmágnások érkeztek végeérhetetlen áradatban. Becslések szerint legalább hetvenen gyűltek össze a világ leggazdagabbjai közül személyesen vagy megbízottjuk útján a Grand Hotel zárt ajtai mögött. Összejövetelük okát nem nehéz kitalálni: mindnyájan az „ujjlenyomat nélküli tolvaj” áldozatai. A tanácskozás teljes titokban zajlott.

A tanácskozás után csupán rövid kommunikét adtak ki. Ebben áll többek között: „Nem tűrhetjük tovább tétlenül, hogy milliós összegekkel lopjanak meg minket. A rendőri szervezetek teljes kudarcot vallottak a tettes utáni nyomozásban. Ezért elhatároztuk, hogy az ügyet saját kezünkbe vesszük. Úgyszólván minden országot képviselünk, és mindenütt vannak kapcsolataink. Készek vagyunk komoly összeget áldozni a tolvaj kézre kerítésére vagy ártalmatlanná léételére. Minden bejelentést, ami pozitív eredményre vezet, egymillióval jutal-

mázunk. Már kaptunk jó néhány adatot, egyik hihetőt* leebb, mint a másik. Ennek ellenére mindegyiket a legaprólékosabb gonddal megvizsgáljuk."

6.

- Nem tetszett nekem ez a cikk, mikor pár napja olvastam - mondta Pocak. - Egy hónapra leállhatnánk, nem gondolod?

- Nem - felelte határozottan Mats. - Sőt jobban ráhajtunk, mint valaha^ Egy hét múlva kezdődik az iskola. Ad-dig szét akarok küldözgetni még vagy húszmilliót.

~ De Mats...

- Ha nem tetszik, leléphetsz.

- Te Mats, el kell mondanom valamit. Kairóban,..

<* Semmit se kell elmondanod. Nekem az ís tökéletesen elég volt, amit Bara Neudában láttam. Mégse adom feli Soha!

Mjölby előtt kiszálltak a kocsiból; Pocak idegesen járkált iel és alá.

- A nyomunkban vannak - mondta/- A tarkómban érzem. Viszket a tarkóm, és az csak a legrosszabbat jelentheti.

Egyszer viszketett a tarkóm, és másnap eltörtem a lábamat, szóval én tudom, amit tudok,,

- Ugorj be, és menjünk tovább,

- De el kell mondanom valamit...

- Gyerünk, apa!

Pocak sóhajtott. Beültek a kocsiba, és hajtottak északnak, Stockholm felé. Borús, szeles nap volt, az eső lába a levegőben lógott.

Mats a hátsó ülésen százásokat szedett Gondosan halmokba rakta őket, százat minden halomba.

Södertáljében vették észre először, hogy követik őket. Mats egy levelet dobott a levélszekrénybe, és amikor vissz-szament a kocsihoz, látta, hogy pár sarokkal mögöttük egy szürke Mercedes áll a járda mellett. Nem is ügyelt volna rá különösebben, ha Pocak meg nem kérdezi:

- Hátul minden tiszta? Mats hátranézett.

- Tiszta - felelte.

És abban a pillanatban a Mercedes lassan megindult utánuk.

- Fordulj be balra! - kiáltott Mats.

- Mi a fenének?

- Valamit ki akarok deríteni.

Bekanyarodtak egy mellékutcába. Alig haladtak ötven métert, amikor Mats hátrafordulva megpillantotta a szürke kocsit. "

- Fordulj jobbra, és újra ki a főútra!

- Mi ez a hülyeség?

- Azt hiszem, követnek minket - mondta Mats csendesen. ^"

- Haj, haj, nem megmondtam?

Kiértek a főútra, és Pocak gázt adott. A szürke Mercedes ' is gázt adott, és könnyedén suhant utánuk.

- Kapcsolj rá, ahogy csak tudsz, mihelyt kiérünk az autópályára! - diktálta Mats.

Pocak rákapcsolt, ahogy csak tudott, de a visszapillantó tükörben jól látta, hogy az üldözők pontosan tartják a távolságot.

- Kairóban történt,;, - kezdte Pocak halkán, - Nem nagyon emlékszem a részletekre, de. TI

- De micsoda?

- Volt ott egy jópofa alak. Busternak hívták, azt hiszem.

- No és, mi volt vele?

- Nem jut eszembe pontosan, de,;, azt hiszem.:. azt

hiszem elköptem valamit a te... a te nadrágodról,.. csak úgy ... épp csak céloztam rá,;;

- Apa, hisz megígérted!

Közben lassan beesteledett, és lassú eső szemerkélt az ablakon.

- Igen, de hát nem mindig olyan könnyű az - motyogta Pocak. - Hiszen emberek vagyunk... Ki vagyok rúgva, főnök?

Mats elnevette magát.

- Tartsd meg az állásodat. Ha most jóváteszed a baklö-vést, még emelést is kapsz.

- Szívesebben venném most, ha kirúgnál - mormogta Pocak rosszkedvűen. - Ezeket ugyan le nem rázzuk egy-hamar!

- Befelé hát, Stockholmba! Ott van némi esélyünk, hogy átejtjük őket.

Benn, Stockholmban a hajsza még vadabb lett. A Mercedes olyan szorosan követte a kocsijukat, ahogy csak bírta. Pocak annyit kanyarodott hol jobbra, hol balra, hogy végül már szédült bele. Már teljesen besötétedett, de az üldözők reflektora úgy tapadt Matsék hátsó ablakára, mintha odaragasztották volna.

Hirtelen mindkét koCsi Stockholmon kívül találta magát, és tovább vágatott egy autópályafélén.

- Hol járunk? - kérdezte Pocak.

Mats elővette a zseblámpáját, és a térképet böngészte;

- Láttál valami helységnévtáblát?

- Nacka volt kiírva utoljára. Mats tanulmányozta a térképet.

- Elég baj az nekünk - szólalt meg végül. - Egy félszigetre jutottunk, és ez az egyetlen visszaút.

Pocak halkán káromkodott, és tövig nyomta a gázpedált. Húsz percig némán hajtottak. Az üldözők vagy harminc méterrel jártak mögöttük.

-% Itt előttünk lesz egy kis letérő út balra - szólalt meg Mats. - Talán ez segít. Amint bekanyarodtál, oltsd el az összes lámpát. Ha mást nem, egy kis egérutat nyerhetünk. -

Pocak nem volt épp gyakorlott vezető. De összeharapta a fogát, két keréken kanyarodott be a mellékútra, és eloltotta a lámpákat.

- Semmit se látok - lihegte. - Sikerült?

- Felgyújthatsz megint - legyintett Mats. - Nem sikerült A sarkunkban vannak.

Az út tovább kanyargott előttük. Az eső egyre sűrűbben zuhogott.

- A benzinmérő! - kiáltott fel Pocak. - Üresét mutat.

- Nem érdekes. Ez úgyis zsákutca. Az öbölnél ér véget.

A tulajdonképpeni út a félsziget csúcsához közel ért véget; ötven méterrel odébb a benzin végképp kifogyott. Az úttól lejjebb egy ablakból fény vetődött ki, egyébként szurokfekete éjszaka vette körül őket.

A motor egy utolsó sóhajtott és elcsendesedett. A kocsiban Mats és Pocak kétféle zajt vett ki: az egyik a stéghez csapódó hullámoké, a másik a sűrű Mercedes duruzsolása volt. Az üldözők kocsija kísértetként bukkant fel az övék mellett.

- Mikor azt mondom, „most”, lerohanunk a házhoz - suttogta Mats.

- Ha megadjuk magunkat, talán a puszta életünket megmentjük - suttogta vissza Pocak.

- M'ndent megmentünk! Szállj ki, és kérdezd meg tőlük,

n it akarnak Cn addig kisonok a másik oldalon. Látod a * házat?

- ñn be... beszélje 1 vei 1 ? h b qte Pocak.

- Kifelé! Nem rád fáj a foguk!

Pocak reszkető lábakkal kászálódott ki a kocsiából. A sötét Mercedesből hárman szálltak ki.

- Mi... mi... miről van szó? - kérdezte Pocak egé»z különösen csipogó hangon.

- Maga Torkel Nilsson? - kérdezte az egyik férfi, és előrelépett a csoportból.

- É... én hát. És maga ki az ő ... ördög?

- Az nem tartozik ide. Hol a kölyök?

- Kö ... kölyök?

- Vele akarok beszélni.

- Mi a fenéről?

- Egy nadrágról.

Ebben a pillanatban Mats, aki időközben átkúszott az autó mögött, égő zseblámpájával közvetlen közélről a férfi arcába világított; az úgy kapta a kezét a szeme elé, mintha valami belemart volna.

- Most! - kiáltott Mats, és rohanva megindult a villa felé.

A kurta jelszó tűszúrásként érte Pocak megrendült lelkét. Hirtelen megiramodott, és vágatott a lejtőn lefelé, ahogy csak tőle telt. Kurta lába úgy dobogott, " hogy rengett belé a domboldal; vagy huszonöt méter után ágyúgolyóként süvített el Mats mellett, és szempillantás múlva már az ajtócsengőn lógott. Mire Mats utolérte, már nyílt is az ajtó, és egy női hangot lehetett hallani:

- Olof, beteg jött!

Apa és fia benyomultak a félig nyílt ajtón; Pocak úgy robbant be az előszobába, mint a pezsgősüveg kilövellő dugója, villámgyorsan megfordult, és nagy dörrenéssel bevágta az ajtót.

- Legjobb bezárni - lihegte, és miközben meghajolt illendően a hölgy előtt, ugyanazzal a mozdulattal megfordította kulcsot a zárban.

- Olof, betegek jöttek!

Fiatal, alacsony termetű férfi lépett ki az egyik ajtón. r Mi a baj ? - kérdezte.

- A szívem! - lihegte Pocak. - Kis híján megállt.

- Ön tehát kis híján halott - mosolygott finoman a doktor a Család és Otthon rovat pöttöm szerkesztőjére.

- Pontosan - kapott a szón Pocak -, pontosan, doktor úr. Legjobb lenne, ha sürgősséggel hívná a mentőket.

Perceim meg vannak számlálva! Érzem!

- Ejha! - csóválta a fejét a doktor. - Idáig hallom, hogy dübörög a szíve. Miről van szó tulajdonképpen?

- Életről vagy halálról! - kiáltott Pocak, és iparkodott olyan képet mutatni, mintha minden pillanatban össze-rogygni készülne.

- Üldöznek minket - szólalt meg Mats.

- A rendőrség?

- Nem.

- Értem. Akkor hívom a rendőrséget. \

- Nem érdemes. A rendőrség nem segíthet rajtunk.

A fiatal doktor fürkészőleg pillantott rájuk. Aztán kinézett az ablakon. A domb tetején négy fényszóró égett; fényükben árnyakként mozgó ^ emberi alakok bizonytalan körvonalait látta mozogni.

- Segítsen rajtunk - szólt Mats.

- Megjelenésünk alapján igazán .nem nézhet minket gazembereknek - toldotta meg Pocak, és kihúzta magát. Az orvos nevetett.

- Mit képzelnek, hogyan segíthetnék magukon?

- Szerezzen nekünk egy csónakot! - mondta Mats,

- Az istenért, csak azt ne! - jajdult fel Pocak. - Félek minden csónaktól!

- Egy csónakot! - ismételte meg Mats. Kurta csend támadt.

- Nem! - szólalt meg a doktor határozottan. - Két dolog között választhatnak. Vagy azonnal elmennek, vagy hívom a rendőrséget.

- Vegye a becsületes képmem biztosítéknak - könyörgött Pocak. - Doktor úr... felajánlom egy rászorulóknak a... a vesémet...

Az orvos, nem is figyelve rá, a telefonhoz lépett.

- Egy pillanat, doktor úr! - kiáltott fel Mats. - Ugye az orvos titoktartásra van kötelezve?

- A betegeit illetően, igen.

- Szeretnék önnel négy szemközt beszélni.

- És ha ez az alak itt közben ..? Ujjával Pocak felé bökött.

- Ő az apám. Tőle ne tartson, doktor úr.

A fiatal orvos még mindig habozott. Végül kinyitotta az egyik szobaajtót, intett Matsnak, és beléptek.

Mintegy tíz percet tárgyaltak a szobában, aztán újra megjelentek. Az orvos homloka csupa ránc volt, egész arca nagy zavart tükrözött.

- Bizony, bizony - mosolygott Pocak' megértően én sem tudom elhinni, doktor úr!

- Elvihetik a csónakomat. Csak egy kis farmotoros, de a tankban levő benzin kitart Stockholmig. A házat sejthető-leg körülvették. De van' egy föld alatti járat a házból egy régi pincéig. Onnan már csak tizenöt méter a stég. Evezzenek csendben jó messze a partról, és csak ott gyűjtsák be a motort. Vágjanak át a kis öblön, aztán jobbra ki a nyílt vízre, és egyenesen a városig. Amíg a pince felé mennek, én kiállók az ajtó elé, és magamra vonom a figyelmüket.

- Do ... doktor úr ki mer menni az a... ajtó elé? - hebegte Pocak. - Lőfegyver is lehet náluk! Nem szeretném, ha a doktor úr vé... vére az én lelkemen szá... száradna ...

Az orvos elnevette magát.

- Nem tudom, mit kezdene a fia nélkül! No, járjanak

szerencsével. - És rákacsintva Pocakra, hozzátett - Én sem hiszek ebben az ízében. De a fiúban hiszek!

- Köszönöm, Öberg doktor úr! ~ mondta Mats.

A két cimborája szerencsésen leért a stégig, eloldotta a kötelet, és kivezett az öbölbe. Az eső szakadatlanul zuhogott. . Az Öblöt kétfelől sötét hegyoldalak szegték.

- Rántsd be a motort - suttopta Mats.

- Hol az ördögben a madzag? Megvan! No lássuk! Pocak megrántotta. A motor hangos dübörgéssel beindult. És abban a pillanatban le is állt.

- Még egyszer! Siess!

Pocak megrántotta. Újabb dübörgés. Aztán halotti csend, és a part felől rohanó léptek zaja hallatszott.

- Az anyád keserves ... !

Pocak káromkodott egy kiadósat, de a motor füttyült rá, még egy sóhajt se hallatott. Pocak belerúgott, ezt a fogást Hamadtól tanulta. De csak annyit ért el vele, hogy megsajdult a nagy lábujja. Pocak újra káromkodott.

Ráköpött a csökönös motorra, és akkorát rántott az indítózsinóron, amekkorát csak bírt. Újabb dübörgés, aztán halotti csend.

Mats jól hallotta, milyen serényen*" ügyködnek az üldözők az öböl mélyén. Tompa dübörgés hallatszott, amely egyre erősödött, és a zuhogó esőben is jól lehetett látni egy feléjük közeledő hatalmas motorcsónak körvonalait. Pocak még egy kísérletet tett. És ezúttal sikerrel járt. A kis motorcsónakot Pocak a nyílt víz felé kormányozta.

- Állj meg! - üvöltötte Mats. ~ Elment az eszed?

- Épp most jött meg! Állj meg! Vedd le a gázt, de ne állítsd le a motort!

Pocak a fejét csóválta, de engedelmeskedett. '

- Elkötöttek egy nagy motorost - mondta Mats. - Percek elatt utolérnek.

- Tudtam - bólintott Pocak. - Éreztem a tarkómban.

- Ide figyelj, apa, van még egy lehetőség. Ezeknek én* kellek, jobban mondva a nadrágom. Nos, rögzítsd meg a kormányt úgy, hogy a csónakot a nyílt víz felé irányítsa. Én a vízbe ugrom, és a csónakperemre lógaszködöm a part felőli oldalon; lassan haladj, nehogy a lábam a propellerbe akadjon. Amikor közel érnek már, állj fel, és kiabálj valamit a másik part felé, hogy „gyere vissza, Mats, úgyszincs értelme!”, vagy valami ilyesmit. Mire ők arra kezdenek' körözni, hogy engem megtaláljanak, te pedig állítsd a motort a legnagyobb fordulatra, hogy a csónak megugorjon, magad pedig be a vízbe, és kiúszol a partra!

- Megint én be___be ... szeljek velük?

r De Mats már a vízben volt. A csónak lassan siklott tova. Hirtelen az üldöző hajón két nagy erejű fényszóró villant fel. Ide-oda kutattak a víz sötét- felszínén.

Pocak szemét elvakította az erős fény, inkább csak a hangról hallotta, hogyan közeleg a nagy motoros. Felállt a csónakban, és az átellenes part felé üvöltötte:

- Velem ne törődj, Mats! Csak magadra vigyázz! El ne-kapjanak!

- A kölyök nincs a csónakban! - hallatszott egy hang.

- Hát az öreg szivar?

- Rosseb az öregbe! Fényszórókat a part felé! Még nem érhetett ki!

Amint a fény elfordult, Pocak teljes gázra kapcsolt, megvárta, míg a motor valósággal visít, s akkor beugrott a vízbe, és elkezdett úszni a part felé.

Az üldözők hajójából izgatott hangokat hallott:

- Megléptek!

- Utánuk!

És a nagy motoros teljes gázzal iramodott a kis farmotoros után, amely már kint járt a nyílt vízben.

- Ezt jól megcsináltam! - lihegte Pocak elégedetten. # (- Öriási voltál, apsi! - kacagott Mats.
Mikor partra kászálódtak, még mindig hallották messzi-[%] ről a két motor brummogását. A lény szórók fény foltja a sötét vízen nem tűnt nagyobbak egylíétkoronásnál.

- És most, rohadt brigantik, jön a második menet! - jelentette ki Pocak félelmetes hangon, mintha azt mondta volna: gyertek csak, hadd mázoljak be egyet az ócska pofátokba! - Most mi vesszük gondjainkba a kocsitokat!

- Az ám! - mondta Mats. - De előbb még elintézek valamit. Kifizetem a csónakunkat.

- Be akarsz menni?

- Nem, a levélszekrénybe dobom a pénzt.

Pocak beült a Mercedesbe, vidáman elhelyezkedett, és még szélesebb lett a kedve, mikor az indítóban megpillantotta kulcsot.

- Hehehe! - kuncogott magában. ^ Mats megjött és beült.

- Mennyit szúrtál le? - érdeklődött Pocak, miközben beindította a motort.

- Ez csak Öberg doktorra és rám tartozik - felel Mats. - Szép pénzt kapott a csónakért, de még többet azért, mert hitt bennem. Most pedig nyomás! Talán elérjük még az utolsó vonatot.

- Miféle vonatot?

- Hát a malmóit. Haza akarok menni. Valamerre csak el kell indulni.

- De azt sejtetted, hogy elsőként ők is erre fognak gondolni ..

- Ott a sportszoba! Ott pakoljuk össze az utolsó nagy küldeményünket. Aztán elhúzzuk a csíkot Norvégiába vagy Dániába. De utoljára még haza akarok menni!

7.

Mats és Pocak visszatértek Malmöbe. Szeptember hetedike volt. Vékonyka köd borította a várost, ezen át derengett a sápadt őszi nap. * Buszon mentek hazáig.

- Itt a kulcs - mondta Mats. - Menj be egyenest a kapun át a garázsba. Én körbelopakodom, és megnézem, nincs-e itt valaki.

Pocak a garázsba frient, Mats pedig a sarokig lopódzott, és belesett az udvarra. Ott a közepén, a kis gyepdarabka melletti padon ült egy férfi, és újságot olvasott. Matsnak egy pillantás is elég volt, hogy megállapítsa, nem a környező házak lakói közül való. Azokat mind ismerte.

Visszaóvakodott, és beosont az ajtón.

- Hát igazad volt, apsi, ott ül és vár.

- Micsoda világ! - dohogott Pocak a sportszobába lépve. - Az ember a saját lakásába se mehet be a kémektől! A lakbért, azt persze fizetheti. Szép dolog, mondhatom. Még majd alhatom itt, a pingpongasztal tetején.

- Saját ágyadban fogsz aludni, apsi. Ha besötétedik, átosonunk a pincén, fel a lépcsőházba, és a lakásunkban fekszünk le. De most lássunk munkához. Mit gondolsz, mennyi fér ebbe a kartondobozba?

- Mit tudom én. Talán egypár millió. De ahhoz jól meg kell tipornom.

- Akkor én szedem a pénzt, te meg kötegeled. Délben megesszük a szendvicseinket, s utána megint rákapcsolunk.

- Nyomás, főnök! De remélem, jó időre ez az utolsó munkánk?

- Ez.

És Mats megszokott mozdulattal nyúlt a zsebébe, és előhúzta az első százkoronást.

Délben megették a szendvicseket. A doboz félig telt pénzzel.

- Kétfmillió - jelentette Pocak elégedetten. - Ha derekasan megtaposom, belegyűrök ötöt is.

- A Vöröskeresztnek küldjük mint ruhaneműt - mondta Mats tele szájjal.

Pocak épp egy nagyot kortyolt a söréből; hirtelen olyan nevetésben tört ki, hogy a sör kiszökellt a szájából, végig a ruháján.

- Mi lett? - csodálkozott Mats, de ő is nevetni kezdett.

- Te! - nyögte Pocak, ahogy lélegzethez jutott. - Arra gondoltam, hogy a csomag odaér, és elképzeltem, hogy valami rövidlátó spiné bontja ki, csak bámul rá, aztán morogni, kezd, aszongya, „fúj, micsoda slamos népség, varrhatom össze megint”, és összeölt vagy nyolcezer pelenkát a mi százasainkból! Jó, mi?

És Pocak úgy hahotázott, hogy az oldala is sajgott belé. Hosszú időre ez volt az utolsó szívből jövő nevetése.

Alkonyatra megtelt a doboz. Pocak már vagy félórája ropta a táncot a tetején, és sikerült is kevés híján ötmilliót beleszutyakolnia. Mats egypár képeslapot tett a pénz fölé:

- Valaki be is jöhet - mondta. - így. És most hazaosonunk. Reggel pedig irány a nagyvilág. Mit szólnál Norvégiához?

- Hát az iskolád?

- Majd csak kisütünk valamit

A garázsból átmentek a pincébe, amely az egész ház alatt terpeszkedett el.

- A fene egye meg, az embernek úgy kell besurrania a saját lakásába, mint valami tolvajnak - dohogott Pocak a lépcsőházban.

- Ugye, nem felejtetted el? Világért sem szabad villanyt gyűjtanunk! - sottogta Mats.

Beléptek a lakásba. Amint becsukták az ajtót, megálltak, és a levegőbe szimatoltak.

- Megismered az illatot? - kérdezte Pocak.

- Meg. Furcsa. Hogy ilyen jó szaga legyen egy kís kétszobás kéglinek!

- A saját szagunk - bólintott Pocak. Levetköztek a sötétben, és lefeküdtek.

- Vége az első menetnek - sóhajtott Mats. - Azért egész jól csináltuk, nem?

- Többnyire - felelte Pocak bizonytalanul,

- Valami hasznot csak hajtottunk.

- Legalábbis elindítottunk valamit az emberekben.

- Gondolod, hogy más iskolákban is úgy van, mint Bara Neudában ?

- Nem, nem hiszem.

Némán feküdtek, mindegyik a maga gondolataiba mélyedve.

- Igazában nem is akartam én olyan sokat - szólalt meg Mats. - Annyit csak, hogy mindnek jusson legalább egy lehetőség az életben. Ennyi minden embernek kijár, nem?

- De, kétségtelenül, hanem tudod, fiam ...

- Akkor hát miért nem kapja meg mindenki? Miért veszik ezt el tőlük a többiek?

Pocak nem felelt. Szótlanul bámulta a sötét mennyezetet.

- Te, Mats!

- Tessék, apa.

- Mondd, mi volt az első dolgod, amikor felfedezted, hogy a nadrágod ... jó, jó, nem hiszek benne, de szóval... mit csináltál legelőször?

- Leszúrtam a bicikli árát.

- Aztán? ^v

- Kikarikáztam a tengerpartra.

- Aztán?

- Vettem egy csomó cuccot.

- És aztán nyaralni mentünk, aztán vettél még egy csomó cuccot, aztán a vitorlást. És csak akkor jöttél rá, hogy már nincs is többé fantázia az egészben. Amikor már megtehetted mindent, ami csak az eszedbe jutott. Ezzel föléltem is a kérdésedre.

Mats apja szavait emésztette.

- Mégse hiszem, hogy ilyen egyszerű volna a dolog -mondta végül.

- Én azt hiszem. De talán már öreg vagyok, hogy ezt megértsem. Aludjunk hát.

Sokáig heverték így, de egyiknek a szemére sem jött álom. Mats felkuncogott.

- Mi az? - kérdezte Pocak.

- Eszembe jutott az ürge, aki ott kint strázsál. Alaposan cidrizhet.

- Biztosan behúzódik valahová, ahonnan azért figyelhet.

Ebben a pillanatban kulcs zörrent a bejárati ajtóban.

- Nem megmondtam ? - morogta Pocak. - Ahonnan figyelhet. Jobb helyet nem is választhatott volna!

- Gyorsan be az ágy alá! - suttogta Mats. - Egy mukkot se! Űgyse mer villanyt gyűjtani!

Villámgyorsan bevetették az ágyukat, és alája kúsztak. Vendégük már az előszobában matatott. Kitapogatva a hálószoba ajtaját, belépett. A nagystílű csempészek két megtermett lábat láttak lassan közeledni. Visszafogták a lélegzetüket. Az ember Pocak ágyához óvakodott. Ráült. Cigaretára gyűjtött. A gyufa Pocak orra mellett pottyant a padlóra. Kisvártalva hamu libegett alá, és szegény Pocak kénytelen volt befogni az orrát, nehogy tüszentsen egyet.

- Átkozott strici! - dühöngött magában. - Képes a padlómra hamuzni!

De rövidesen különb gondja is támadt. Az ember végigfeküdt az ágyon, hogy az megreccsent alatta. A rugók lassan, de biztosan nyomultak Pocak hasába.

Több se hiányzott! - gondolta Pocak. -- Csak az ágy le ne szakadjon!

A cigarettát tartó kéz szórakozottan himbálózott egyenest Pocak képe előtt. Végül a gazember gondosan elnyomta a cigarettát a padlón, és hangos horkanással oldalára fordult.

Vagy egy negyedóra múlva a hívatlan vendég már javában húzta a lóbört.

- Pszt! - suttogott Mats. - Leosonunk a sportszobába!

- Ha kiszabadulhatnék! - sziszegte vissza Pocak. - A hasam csapdába került!

- Óvatosan!

- Csak feküdnél te itt...

Az ember megmoccan. Pocak és Mats elhallgatott. Kevéssel utóbb Pocak újra nekilátott a keserves munkának, hasa kiszabadításának. Mats a karjánál fogva húzta, és lassanként sikerült apját kimenteni az ágy fogságából.

Némán lopóztak ki a szobából. Mats úgyszólván zajtalanul nyitotta ki a bejárati ajtót.

- Ezen túl volnánk - suttogta Pocak, és abban a szempillantásban óriási robajjal keresztülbukott a küszöbön.

- Rohanjunk! - visított Mats.

Hanyatt-homlok rohantak le a lépcsőn a pincébe. Lépteket hallottak maguk mögött. Be a garázsba, onnan a sportszobába! Mats kinyitotta, és belülről bezárták.

- Gondolod, nem hallotta meg, hogy ide futottunk? - suttogta Pocak.

Hosszan hallgatóztak. Néma csend volt.

- Azt fogják hinni, hogy elhúztuk a csíkot - mondta > Mats némi hallgatás után. - Nem tételezik fel rólunk, hogy pofátlanul itt bújunk el a házban.

- Akkor hát mégis marad a pingpongasztal - sóhajtott Pocak. - Bár még mindig jobb, mint a rugók a hasamban.

Hirtelen elhallgott.

« Félek, Mats - mondta. *

És Mats jól hallotta a hangján, hogy apja, akit Pocakna^
Is neveztek, és aki valaha egészen kiassz ember volt, most
fél, borzasztóan fél.

- Nem lesz semmi baj - vigasztalta. - Meglásd, apsi, minden jóra fordul.

A nagy csendben lépteket hallottak a garázsból. Nem egy ember lépteit. Többekét. A léptek zaja erősödött, és
egyre közelebb hangzott a sportszobához. Egy hangot hal* lottak,

- Ott lesznek bent. Valaki lenyomta a kilincset. ~ Kinyitni!

Sem Mats, sem Pocak nem felelt.

- Idea szerszámot!

Ujabb csend. Aztán egy kattanás, és a zár engedett. Feltárult az ajtó. Amint a villany felgyulladt, Mats a sarokba
vetette magát, ahol a légpisztolyát tartotta.

- Mi... mit akarnak? - hebegte Pocak. - Nem esi..., csináltunk semmi ro... rosszat!

- Ki beszélt ilyesmiről? - szólalt meg az egyik jövevény, egy tagbaszakadt férfi, aki láthatólag a főnök volt
közöt-^ tük.

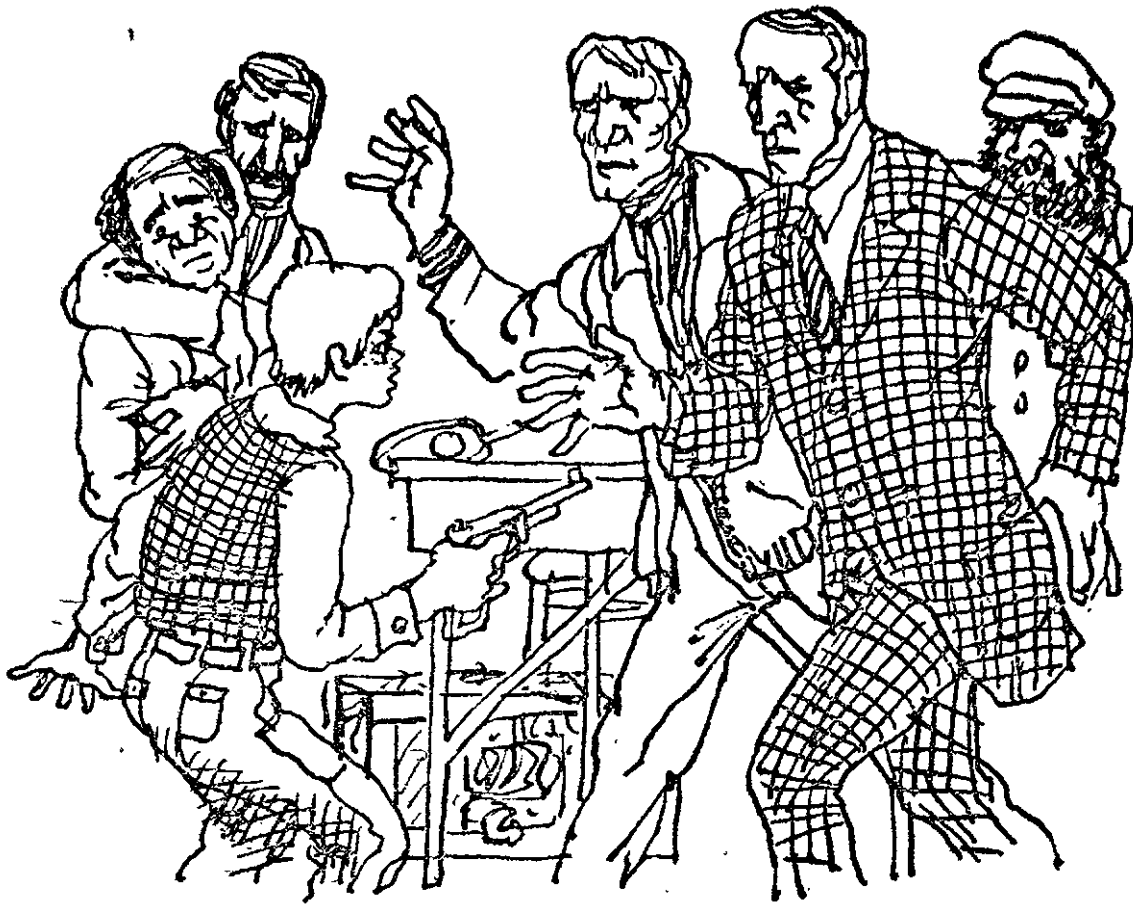
- Ez itt sza... szabad ország!

- Nyugi, apuskám. Magának a haja szála se görbül meg - mondta a főnök, és Mats felé fordult. - Veled lenne né-
hány szavam.

Felmutatott egy vadonatúj nadrágot.

~ Gondoltam, cserélhetnék. A tiéd már ócska és kopott. Vedd le a nadrágodat, és ezt megkapod helyette.

~ Vedd el, ha tudod! - rikkantó! Mats, és pisztolyát ne* kiszegte.

- Dobj le azt a vackot!

- Ki innen I

Mats hangja rikácsoló fejhangba csapott át. * Csukjátok be az ajtót! - rendelkezett nyugodtan a tagbaszakadt. Egyik embere becsukta az ajtót. Most mind a négyen megindultak lassan Mats felé.

- Ha nem álltok meg, lövök!

- Csak egyikünket lőheted le - mondta a tagbaszakadt.

- És az te leszeU

Azzal a pisztolyát egyenest a főnök arcának szegezte, Az hirtelen megállt. A másik három továbbnyomult.

- Lövök!'

- Mats!

Ez Pocak volt. A többiek mögött állt, és mint egy lázálmot, szemlélte a történeteket.

» + Nem teheted! Hagyd! Dobd le a pisztolyt!

- Lelövöm, aki még egy lépést tesz!

Mind a négyen megállnak. Néhány méternyire voltak már csak a fiútól.

- Mats! Még . 4. még,.. megölhetsz valakit! Akkor mit ért az egész!

És Pocak hirtelen előrerontott. ~ Ne lőj!

A következő pillanatban hárman estek Matsnak. A negyedik Pocakot tartotta.

K~ tfgyse lőhettem volna - mondta Mats, és fintort vágott - Nincs ravasza. "

- Gustav, menj ki a garázsba, és szerezz egy kis benzint. Kar), mi van abban a dobozban?

- Képeslapok.

- Helyes.

Matsot a tagbaszakacftffogta vasmarokkal, egy másikuk Pocakot tartotta.

- Talán megalkudhatnánk^.,. - próbálkozott Pocak.

- Hagyd, apa - intett Mats a fejével. - Akkor mindent elveszítünk.

- Nem is olyan sokat. Csak egy nadrágok No, itt is van Gustav. öntsd az egész kannával a dobozra. Ügy. Segíts leszedni a nadrágot á kölyökről.

Mats kétségbeesetten küszködött, Hamarosan lekerült róla a nadrág.

- Most tartsd a fiút - mondta a tagbaszakadt. Odalépett a kartondobozhoz, meggyújtott egy gyufát, és ráhajította a benzintől csatakos újságokra. Hatalmas lob-banás, és egy szempillantás alatt a doboz úgy égett, mint a fáklya.

A tagbaszakadt fejcsóválva nézte a kezében tartott nadrágot.

»- Hihetetlen - motyogta. - Pedig mégiscsak ez lehetett az. A kairói ürge jó tippet adott.
A nadrágot a tűzbe hajította. A kopott, barna nadrág, az aranynadrág fellángolt, és hatalmas sárga lánggal égett
eh Mats zokogott.
Egy bankjegy libbent elő a parázs közül, és elszenesedve hullt a nadrág maradványaira.
- Ötmillió volt a dobozban - motyogta Pocak vöröslő szemmel,
- Mi végeztünk - jelentette ki a tagbaszakadt. ~ Itt az *új nadrágod. Gyerünk, fiúk!
Kimentek.
Mats utánuk rohant.
- Tiszteltetem azokat a...; őket, akárcsodák is! Megmondhatjátok nekik, hogy jönnek majd új aranynadrágos
fiúk! Százan, ezren! Sosem lesz vége! Halljátok? Jönnek az , újak! Ezt mondjátok nekik! Nem én vagyok az
utolsó!
És zokogott megállíthatatlanul.
- Hát bizony, kisleány - szólalt meg Pocak, ő is könny-nyektől fátyolos hangon most aztán vége.
- Nincs vége soha! - szipogta Mats, - Sohasem lehet* vége!

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója < Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós A
szöveghűségét ellenőrizte: Dr Závodszy Ferenc Műszak vezető: Gonda Pál Képszerkesztő: Szecskó Tamás
Műszak szerkesztő: Bolgár Ivánné 54 \$00 példány, 6,0 (A/5) ív, MSZ 5601-59 75-3515, Szikra Lapnyomda,
Budapest IF 2483 - e - 7878

MAX LUNDGREN

AZ ARANYNADRÁGOS FIÚ

Ha úgy tetszik, fantasztikus regény, ha úgy tetszik, valamiféle modern mese ez a történet. Hőse egy egészen hétköznapi kamaszfiú, akiről legfeljebb annyit tudunk, hogy a gazdag Svédország a hazája. Egy napon azonban csoda történik vele. Valahányszor kopott farmernadrágja zsebébe nyúl, mindig egy tízes akad a kezébe. Mire használja fel a temérdek pénzt? Kik és hogyan szövetkeznek ellene? Micsoda lélegzetelállító hajszában üldözik, csak hogy megkaparintsák a csodálatos aranynadrágot? Ezekre a kérdésekre már a sodró iramú, izgalmas, érdekes regény ad választ, amely nemcsak nagyszerű, hanem elgondolkoztató példázat is.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ